

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ ΚΑΙ ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΝ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ
Γ. ΜΑΝΟΥΣΟΣ

Ἐκαστον φύλλον παράδες 20

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Α. ΓΕΩΡΓΙΑΔΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ :

ΚΟΥΡΣΟΥΜ ΧΑΝ, ΑΡΙΘ. 3

ΟΡΟΙ ΣΥΝΔΡΟΜΗΣ

*Ετησία	ἐν Κωνσταντινουπόλει	Γρ.	30
•	> ταῖς Ἐπαρχίαις	>	40
•	> τῷ Ἐξωτερικῷ	Φρ.	10

ΕΙΣ ΤΟΥΣ ΑΝΑΓΝΩΣΤΑΣ

Ὁ ἐγγράφων ἓνα συνδρομητὴν, προπληρῶ-
νοντα τὴν συνδρομὴν αὐτοῦ λαμβάνει δωρεάν ἑκα-
τὸν ἐπισκεπτῆρια.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ :

- Δ. Π. ΦΩΤΕΙΝΟΥ: Πυγμαλίων.
- ΦΩΤ. ΣΤΕΦΑΝΙΔΟΥ: Σκόρπια φύλλα. (ποίημα).
- ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΓΚΟΓΚΟΛ: Ὁ Μανδύας (διήγημα, συνέχεια).
- Ι. ΑΣΠΡΙΩΤΟΥ: Ὁ Croiset περὶ τῆς ἀρχαίας Ἑλληνικῆς φιλολογίας.
- ΗΡ. ΠΙΝΤΖΑ: Πλατωνικός. (Κωμωδία, συνέχεια).
- ΛΑΜΠΡΟΣ ΓΕΩΡΓΙΤΣΗΣ: Δίδυμα τέρατα. (χρονογράφημα).
- ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ: Μαργαρίτα Στέφα. (Μυθιστόρημα, συνέχεια).
- ΤΥΜΦΡΗΣΤΟΥ: Οἱ νεραϊδες.

Ὀλιγόστιχα, αἰνίγματα καὶ προβλήματα, ἀλληλο-
γραφία.

ΠΥΓΜΑΛΙΩΝ

Ἄ ἐν εἶσαι τέτοια ἐσύ! Ποῦ γὰ εἶσαι τέτοια ;
Ποῦ βροῆκες ἐσὺ τῆς ψυχῆς τὰ πλοῦτη, τῆς τέχνης
τόνειρο, τῆς ζωῆς τὸν παλμό; Ἀυτὰ σοῦ τὰ ἔδωκα
ἐγώ. Ἐσὺ δὲν τὰ ἔχεις. Ἐχεις μονάχα τὴν ὁμορφιά,
τὴν ἀλησμόνητη ὁμορφιά ποῦ με συνεπῆρε, ποῦ μ'
ἔγαμε γὰ σὲ λατρεύω μυστικά καὶ ἄγρια χωρὶς κανεῖς
γὰ τὸ ξέρον, κανεῖς. Οὔτε σὺ ἀκόμα, γιὰ τὴν τελευταία
θὰ τὸ μάντινες ἐσύ.

Ἐβγαλα ἀπὸ τὰ στήθια μου, τὸ θησανρὸ ποῦ οἱ
νεραϊδες εἶχαν κρυμμένο ἐκεῖ, θλιβερὸ δῶρο καὶ σὲ
σιόλισα. Ἐβαλα στὴ ματιὰ σου, τὴν βελουδένια σου
ματιὰ, τὸ ὄνειρο καὶ τὴν ἀγάπη, τρελλὸ ζευγάρι, ποῦ
παίζει στὸ βλέμμα σου, ὅταν τὸ θέλῃς, ἄναψα στὰ
στήθια σου τὴν αἰώνια ζωὴ, ποῦ φοιλιάζει στὰ χεῖλη
σου, ποῦ κοκκινίζει στὸ ἀδωὸ σου πρόσωπο καὶ εἶπα
στὴν καρδιά σου γὰ χτυπᾶ ἑναρμόνια καὶ χαρούμενη
στὸ διάβα μου, γὰντιλαλῆ στὴ χαρὰ μου, γὰ χαρῖζη
στὸν κόσμον τὸ γέλιο, τὸ δροσερὸ παιδιακῆσι σου
γέλιο, τὸ δειλό, σὰν πρῶνὸ ἀπαλὸ τραγονδάκι. Σοῦ
ἔδωκα βασίλισσας κορμωστασιὰ καὶ νεραϊδῆσια ὄνρι.

Γιὰ τὴν τέτοια σὲ χρειάζονται κάποιος μυστικὸς μου
παλμὸς ἀκαθόριστος:

Καὶ πασχίζω γὰ σοῦ στήσω μὲ τὴν οἶμα καὶ τῆς
τέχνης τὰ δῶρα, τὸ θρόνον σου, πεντάμορφη καὶ ὄνει-
ρεμένη οἰκισσα, γὰ γὰ μὲν στέλῃς ἀπ' ἐκεῖ τὴν
τρισεύγενη διάτα ποῦ θὰ τὴν πλέκῃ ἡ καρδιά καὶ ὁ
νοῦς μου

Μὰ δὲν εἶσαι τέτοια ἐσύ! Ποῦ γὰ εἶσαι τέτοια!

* *

Ποῦ βροῆκες ἐσὺ τὴν ἄβυσσον ποῦ προβάλλει στὰ
μεγάλα σου τὰ μάτια, τὰ μαῦρα, τὰ μῦρὰ ποῦ βροῆκες
ποῦ σκοροπῶντε στὴν αἴθρα τὰ μαλλιά σου, σὰν περὶ ἄ

καὶ χαλρῆ σου τὸ χένισμα καὶ σοῦ σκεπάζῃ καὶ πρόσωπο καὶ ὄμους καὶ ράχι ἢ παιγνιδιόριζα αὔρα, ποῦ σὲ τὰ φίλῃ καὶ τροπαλά ἐκεῖνα σγουραίνουν καὶ ζαρώνουν καὶ θυμώνουν τὰ τετρομάκτρα ξέπλεγα μαλλιά σου;

Ποῦ βοήζεις ἐσὺ τὰ φίλιά, ποῦ ἀπαλά σοῦ εἰτοίμασα, πῶ γλυκὰ κ' ἀπ' τῆς αὔρας τὸ φύσημα, πῶ σιγαλὰ κ' ἀπ' τὸ χᾶδι τοῦ μπάτι;

Ποῦ βοήζεις ἐσὺ τὴν χάρι τὴν ἄφραστη σὺ μελένο χαμόγελο ποῦ κάνει με νὰ κλειῶ τὰ μάτια γὰ νὰ μὴ τὸ βλέπω, τὸ κατακόκκινο χαμόγελο ποῦ χαρίζει μου τὴν ἀνέγγιχτη λαχτιάρα, τῆς αἰώνιας γαλήνης τὴν ζάλη, τὸν ἀκόμητο πόθο ἀγγελικῆς ζωῆς;

Ποῦ βοήζεις τὸ βάθος σὺ βλέμμα σου, ποῦ τὸ ἠσκιώνουν μαγευτικά τὰ μεταξωτά σου ματωκλάδα, σὰν λιεὲς στὴ λίμνην ὁλόγυρα, τὸ βλέμμα σου, ποῦ μέσα ἀντιφεγγίζει ἀνίδει μὴν ὀνειροπλάρευτη ψυχῆ, ἢ χρυσόφρεση ἐλπίδα καὶ ζωγραφίζεται ἀπειλισμένη ἢ ἀλημονιά;

Ποῦ βοήζεις στὴν ἀνάμνησί μου τὸ σιγαλὸν ἀρασασμὸ ποῦ κινεῖ ἡδονικά τὰ λαξευτά σου στήθια, καὶ τὴν διάπλατη θεομὴν προῆ ποῦ σὲ χρωματίζει σὰν εἶμαι κοντά σου, καὶ ἀνυπόταγη ἀνυφάνεται ἀπὸ τῆς ζωῆς τὸν ὄργασμὸ, ἀπὸ τῆς ἀγάπης τὸ οὐράνιο κίνητρο;

Σοῦ τὰ χάρισα ἐγὼ αὐτά.

Μὰ ἐσὺ δὲν εἶσαι τέτοια! Ἐχεις μονάχα τὴ θεϊκὴ μορφή ποῦ με κάλεσε νὰ σοῦ χαρίσω τὴν καρδιά, τὴ φαντασία, τὸ εἶναι μου;

**

Ποῦ νὰ εἶσαι τέτοια!

Κι' ἂν ὅλα σοῦ χάρισα τὰ στολίσματα τῆς ψυχῆς κ' ἂν σοῦ σκέπασα μὲ ἕνα αἰθέριο πέπλο, μὲ τῆς μέθης τὴν φλόγα ἂν σοῦ προέκισα τὸ σῶμα καὶ τὸ νοῦ, ἕνα μόνον σοῦ στέγησα, τὸ μαρτυρὸ τῆς καρδιάς ποῦ ἀγαπᾷ προμήνυμα, ἐκεῖνο ποῦ ξεδιαλίζει τὸ ἀγαπημένο πρόσωπο μέσα σὲ χίλια, ποῦ τὸ αἰσθάνεται χωρὶς νὰ τὸ βλέπῃ, ποῦ τοῦ ἀπαντᾷ χωρὶς νὰ τὸ ἀκούῃ, τὸ περιμένην ἐνῶ σκίζει τὴν θάλασσα, πείθεται πῶς θὰ ἔλθῃ καὶ περῶν χαρούμενη τὴν ἡμέρα, ἀγκαλιάζει τὸν ὕπνο γιατί ξέρει πῶς θὰ τὸ διῆ στόννερο, ὡ τὸ μαρτυρὸ τῆς καρδιάς προμήνυμα, ποῦ δὲν σοῦ τὸ ἔδωκα γιατί δὲν ἤθελα νὰ με νοιώσῃς, ἀφοῦ δὲν ἤξευρες νὰ με γνωρίσῃς.

Μὰ κ' ἔτσι μὲ τὴν ἰδανικὴ σου ἐπόσιαι εἶσαι πανόρια γὰ μένα, χωρὶς νὰ θέλω νὰ εἶσαι γὰ μένα, λατρευτὴ τῆς ἀγάπης νεράδα χωρὶς σύννεφο σὺ μείωπο, χωρὶς βάρος σὺ παρθένου σου χαριτωμένο κεφάλι, τὸ ἀλησιώγητο, τὸ στεφανωμένο ἀπὸ τῆς κόμης τὴν ἀτέλεστη νυχτιά.

Ποῦ νὰ εἶσαι τέτοια!

Στὴν ἀνιστόρητη ὁμορφιά, τὴν καλλιτεχνικὴ σου προσθέτω προῆ καὶ τὸ ὄρατο γαλβάνισμα μάγισμα...

εἶμαι ὁ πλάστης σου... Ὁ Πυγμαλίων σου εἶμαι

**

Κι' ἄμα σοῦ ἔλειπε μόνον ἢ προῆ ποῦ θὰ σὲ θέρμαινε στάληθια τὰ στήθια σου, καὶ θὰ ἔδιδε τὸν τόνο, μὸν ἔλειψε καὶ ἀπὸ μένα ἢ θέλησι νὰ σοῦ ραντίσω σὺ πρόσωπο τὸ ἀθάνατο τοῦ ἔρωτα νερό, νὰ σὲ κατεβάσω ἀπὸ τὸ στυλοβάτη σου, Γαλάτεια ζωντανεμένη, γὰ νὰ σὲ σηκώσω σὲ κόσμους, ποῦ φεύγει μου ὁ λογισμὸς καὶ κοιτάζει χωρὶς νὰ δακρῶζῃ τὸ βλέμμα, τῆς ζωῆς τὸν πατέρα, τὸν ἥλιο.

Τι θὰ κέρδιζα;

Τοῦ ἥλιου ἢ θέρηθι θὰ διάλυε τὸ μάγισμα ζαμιὰ μέρα, καὶ θὰ μοῦ ἔμενε στὴν ἀγκαλιὰ ἕνας ἀσβέστινος ὄγκος φαιῶς καὶ ἄμορφος, ποῦ θὰ μ' ἔκαιε τὰ χέρια τὰ ὄγρα ἀπὸ τῆς ἀγωνίας τὸν ἴδρωτα, τὸ σῶμα τὸ κατὰβροχο ἀπὸ τῶν ἀστρικῶν ταξιδιῶν μου τὴν πάχνη.

Καὶ δὲ θέλησα! Μεῖνε ἐκεῖ ποῦ εἶσαι, ὅπως σὲ ἔπλασε ἢ φύσι καὶ ἐγὼ, Μοῦ φθάνει ἐμένα ἢ ἀνάμνησι.

Ἔτσι ποτε δὲ θὰ σὲ χάσω. Γιατὶ μπορῶ νὰ σωρεύω τὰ χαρίσματα χωρὶς φόβο νὰ σοῦ τὰ ἀφαιρέσῃ κανεὶς ἄλλος, ἀφοῦ κανεὶς ἄλλος δὲν θὰ τὰ νοιώθῃ καὶ ἀφοῦ σοῦ τὰ προσφέρω ἐγὼ. Ἐσὺ δὲν μπορεῖς νὰ τὰ κινδυνεύῃς, γιατί δὲν εἶσαι τέτοια ἐσὺ! Ποῦ νὰ εἶσαι τέτοια!

**

Τὸ θυμοῦμαι σὰν τώρα. Μιά βραδὴν κρότησε τὸ χέρι μου τρέμοντας τὸν ἀφρὸ τὸ ὀδῶνο τοῦ χεροῦ σου, περισσότερο παρὰ ἄλλοτε, καὶ χωρὶς ἀπορία μὲ κοιτάζεις μὲ τὸ βλέμμα σου, τὸ ἤρεμο καὶ βαθύσκιο καὶ ἦτανε χᾶδι ἢ ματιὰ σου καὶ ἦτανε μεθυμένο τὸ στόμα σου, γιατί κἀνι μοῦ ἔλεγε ἢ φωνὴ σου, καὶ μὲ κέρασε τὸ κρασί ποῦ εὐωδίαζε σὺ στόμα σου, ἐνῶ ἀνοίγαν τὰ τριαντάφυλλα ὁλόγυρά του.

Τὸ κἀνι ποῦ μὲ ἔλεγε τὸ ξέχασα.

Τι μὲ ἔνοιαζε!

Τρόμαξα ὅμως, τρόμαξα μήπως ἄθελα ὁ ἠλεκτρισμὸς ποῦ ἐφώλιαζε μέσα μου ἀπὸ ἐπαφῆ ἔπερασε καὶ σὲ σένα καὶ σὲ κλόνιζε γιατί μοῦ φάνηκε ποῦ σὲ κλόνιζε καὶ ἐμένα... Καὶ ἀφῆκα τὸ ψυχρὸ σου χεράκι ποῦ μὲ φλόγιζε καὶ ἔφυγα ἀπὸ κοντά σου.

Ἄν ἤθελα, δὲν θέλω νὰ σὲ γαλβανίσω.

Τὸ χρυσόμα μὲ τὴν τριβὴ θὰ φύγῃ ἢθελα νὰ ἦσουνα χρυσῆ, μόνη σου. Ἄν εἶσαι. Εἶναι ἀδύνατο νὰ εἶσαι. Καὶ ὅμως τὸ βράδυ ἐκεῖνο μοῦ φάνηκε τέτοια καὶ σὲ δοκίμαζα μὲ τὴν Ἀυδία λίθο, τὸ βλέμμα μου, καὶ γὰ μὴ στιγμὴ ἐτρομάξα. Ἀδύνατο νὰ ἦτανε ἀπὸ τὸν πλάγιον τῆς λάμπας φωτισμὸ, ἀπὸ ἀσθενικὸ πυρετό... καὶ ἔφυγα.

Ὅταν σὲ ξαναεῖδα δὲν ἦσουνα ὅπως τὸ βράδυ ἐκεῖνο. Καλύτερα. Ἐμεινε ὅπως σὲ ἔπλασε ἢ φύσι καὶ ὅπως σὲ ἔπλασα ἐγὼ. Γιατὶ ἐγὼ σὲ ἔπλασα τέτοια εἶμαι ὁ πλάστης σου ὁ Πυγμαλίων σου εἶμαι.

**

Καὶ γὰ νὰ σοῦ δώσω τὴ ζωὴ μου γὰ νὰ σὲ ζωντανέψω, Γαλάτεια, καὶ γὰ νὰ μὴ σπάσω τὸ ἄγαλμα σὲ μιὰ στιγμὴ ψυχικῆς ἀδυναμίας ἀπὸ ἐξομολόγησι ποῦ δὲ θέλω ποτε νὰ φύγῃ ἀπὸ τὰ χεῖλη μου, ποτε, ὁ δυνατὸς ἐγὼ ἔφυγα ἀπὸ μακρὰ σου καὶ θὰ φύγω ἀκόμα.

Πῶ μακρὰ, νὰ μὴ ἀκούω, νὰ μὴ μαθαίνω τίποτε γὰ σένα.

Καὶ στὴν ἐρημιὰ μου θὰ σὲ στήσω ἀντίκρον μου: μὲ τὰ φουσκὰ σου στολίσματα καὶ μὲ τίς δικές μου χάρες, ποῦ δὲ θὰ τίς ξεχωρίζω πιά, καὶ στὴ ζωντανή σου αὐτὴν εἰκόνα—ἐσὺ ἀπέθανες πιά—θὰ τοιγίζω τὰ τραγούδια μου, τραλλὰ καὶ βαθυνόγητα τραγούδια.

Καὶ ἐκεῖνη θὰ μὲ φωτίζει, ἥλιος μοναδικὸς σὺ ἐσθῶνιο σύστημα, ποῦ πλανήτης γυρίζει ὁ νοῦς μου.

Ἄν εἶσαι τέτοια ἐσὺ! Ὁχι, δὲν εἶσαι τέτοια!

Δ. Π. Φωτεινός.

ΣΚΟΡΠΙΑ ΦΥΛΛΑ

Πόσα ρόδα ὀλόδροσα ἔστειλα σὲ σένα καὶ μὲ δάκρυ ὀλόπικρο τάχα ποτισμένα, γὰ νὰ πιούνη.. νὰ νοιώσουνε τὴ βαθεῖά μου λύπη... ἀφωνα καθέννας τους γὰ νὰ σοῦ τὴν εἶπη!.. μαργαρίτες σ' ἔστειλα νὰ τίς ξεφυλλίσῃς γὰ νὰ ἰδῆς πῶς σὲ ἀγαπῶ καὶ νὰ μ' ἀγαπήσῃς. Κοῖν' ἀφράτα σ' ἔστειλα καὶ μυσοσιτίδες... γὰ λαχτάρες νὰ σοῦ ποῦν γὰ παλμούς κ' ἐλπίδες! μὰ χωρὶς νὰ αἰσθανθῆς διόλου ἀνατριχίλα, ὅλα γάμου τᾶρριζες μὲ κομμένα φύλλα! μέσ' τὰ φυλλοκάρδια μου πέρασες, στοχάσου, πεταλοῦδ' ἀναίσθητη... καὶ σὺ πέρασμά σου χνοῦδι ἀπ' τὰ φτερούγια σου, τ' ἄνθια μου ἔχουν πάρει κ' ἔχασαν τὰ μύρα τους τὴ δροσιά.. τὴ χαρὶ!..

Φώτιος Δ. Στεφανίδης.

ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΓΚΟΓΚΟΛ

Ο ΜΑΝΔΥΑΣ

—Ναί, ἐπαρέλαβεν ὁ Πέτροβιτς, χωρὶς νὰ λογαριάσουμε τὸν γιακὰ μὲ τὴ γούνα καὶ τὴν μεταξωτὴ φόδρα διὰ τὸ καπουσόν. Ἐν ὄλω διακόσια ρούβλια.

—Πέτροβιτς σ' ἐξορκίζω, διέκοψεν ὁ Ἀκάκιος μὲ παρακαλεστικὴν φωνήν, μὴ ἀκούων, μὴ θέλων πλέον ν' ἀκούσῃ τὸν ράπτῃν, σ' ἐξορκίζω διόρθωσε τὸν μανδύαν μου διὰ νὰ βαστάξῃ ἀκόμη κομμάτι.

—Ὁχι, θὰ ἦτο χαμένος κόπος, ἔξοδον ἀνωφελές, καθαρὰ σπατάλη.

Ὁ Ἀκάκιος ἀπεσύρθη συντετριμμένος ἐντελῶς, ἐνῶ ὁ Πέτροβιτς μὲ τὰ χεῖλη σφιγμένα, εὐχαριστημένος ἀπὸ τὸν ἑαυτὸ του διότι τόσον ἀνδρείως ἐπερήσοισε τὴν συντεχνίαν τῶν ραπτῶν, ἔμεινε καθισμένος σὺ τραπέζι.

Ἀσκόπως, σαστισμένος περιεπλανήθη εἰς τὸν δρόμον ὡς ὑπνοβάτης.

—Τι ἀτυχία ἔλεγε προχωρῶν. Ποτε δὲν ἐπίστενα ὅτι θὰ ἐτελείωνε ἔτσι ἢ δουλειά. Ὁχι, ἐξηκολούθησε μετὰ μακρὰν σιωπὴν, δὲν ἐπίστενα πῶς θὰ φθάσῃ ἕως ἐδῶ, ἐδρίσκομαι εἰς μίαν θέσιν ποῦ δὲν τὴν ἐπερίμενον ποτε... σὲ μιὰ στενοχωρία...

Καὶ ἐξακολουθῶν οὕτω τὸν μονόλογόν του ἔλαβε ὄλως ἐναντίαν διεύθυνσιν ἀπὸ τοῦ σπιτιοῦ του, χωρὶς νὰ τὸ παρατηρήσῃ. Ἐνας καπνοδοχοκαθαριστῆς τοῦ ἐμαύρισε τὴν ράχιν ἐνῶ διήρχετο. Ἐπᾶνω ἀπὸ ἕνα σπίτι ἕνα καλᾶθι ἀσβέστη τοῦ ἀσπρῖσε τὸ κεφάλι ἐνῶ κατήρχετο, ἀλλ' αὐτὸς δὲν ἐβλεπε τίποτε. Μόνον ὅταν μὲ κατεβασμένην τὴν κεφαλὴν προσέκρουσε εἰς ἕνα σκοπόν, ὅστις τοῦ ἔφραξε τὸν δρόμον διὰ τῆς λόγχης του, ἀφυπνίσθη.

—Τι ἦρθες νὰ κάμῃς ἐδῶ; τοῦ ἐφώναξεν ὁ σκληρὸς φύλαξ τῆς δημοσίας ἀσφαλείας. Ἄν μπορεῖς νὰ πᾶς ἀπὸ τὸ πεζοδρόμιον;

Ἡ ἀπότομος αὐτὴ ἀποτροπὴ ἀπέσπασε παντελῶς τὸν Ἀκάκιον ἀπὸ τὴν ληθαργικὴν του κατάστασιν. Ἐμάζεψε τὰς ἰδέας του, ἀντεμετώπισε μὲ ψυχρὰν ματιὰ τὴν κατάστασιν του καὶ συνεβουλεύθη τὸν ἑαυτὸ του σοβαρῶς καὶ εἰλικρινῶς πῶς θὰ ἐπρατε δι' ἕνα φίλον του, εἰς τὸν ὁποῖον ἐμπιστεύεται κανεὶς ὅλα τὰ μυστικά τῆς καρδιάς του.

—Ὁχι, εἶπεν ἐπὶ τέλους, σήμερα δὲν θὰ μπορέσω νὰ κατορθώσω τίποτα ἀπὸ τὸν Πέτροβιτς, ἔχει κακὴν διάθεσιν... ἴσως τὸν ἔδειρε ἢ γυναικὰ του, θὰ τὸν ἰδῶ τὴν προσεχῆ Κυριακὴν, τὴν Κυριακὴν θὰ διαρῶσῃ, θὰ θελήσῃ νὰ πῆ, ἢ γυναικὰ του δὲν τοῦ δίδει χρήματα. Θὰ τοῦ βάλω ἕνα γκριβενικὸν σὺ χέρι, θὰ γίνῃ συμβιβαστικώτερος καὶ τότε θὰ μιλήσωμε γὰ τὸν μανδύαν.

Ἐποστηρίζόμενος ἀπ' αὐτὴν τὴν ἐλπίδα ὁ Ἀκάκιος ἐπερίμενε μέχρι τῆς Κυριακῆς. Ὅταν τὴν ἡμέραν αὐτὴν εἶδε τὴν σύζυγον τοῦ Πέτροβιτς νὰ βγαίνει ἀπὸ τὸ σπίτι τῆς καὶ ἀπεμακρύνθη, ὁ Ἀκάκιος μετέβη εἰς τὸ ἐργαστήριον τοῦ ράπτου καὶ τὸν ἦρε καθὼς ἐπερίμενε εἰς κατάστασιν προφανῆ, ἀλλὰ μόλις ὁ Ἀκάκιος ἐπρόφερε μίαν λέξιν διὰ τὸν μανδύαν ὁ διαβολικὸς ράπτῃς ἀφῆκε τὴν κακὴν του διάθεσιν καὶ ἀνέκραξεν ἀμέσως.

—Ὁχι τίποτε δὲν γίνεται. Ἀγοράστε ἕνα καινούριον μανδύαν.

Ὁ τιλοῦχος σύμβουλος ἐγλίστισε τότε τὸ γκριβενικὸν εἰς τὰς χεῖρας τοῦ ράπτου.

—Εὐχαριστῶ τὴν εὐγενείαν σας, ἀπήρτησεν ὁ Πέτροβιτς, αὐτὸ θὰ μὲ βοηθήσῃ, νὰ ἀναλάβω τὰς δυνάμεις μου καὶ θὰ τὸ πῶ εἰς ὑγίαν σας Ἀλλὰ ὅσον

διὰ τὸν μανδύαν σας γιατί νὰ μιλοῦμε περισσότερο. Δὲν κάνει μιὰ τσακιστὴ πεντάρα. Ἀφήστε ἐπάνω μου τὴ δουλειά, θὰ σᾶς κάμω ἕνα λαμπρὸ μανδύα.

Ὁ Ἀκάκιος Ἀκακίεβιτς ἐξεμπάρησε πάλιν τὸν ράπτην νὰ ἐπιδιορθώσῃ τὸν παλαιόν.

— Ὅχι, ἀκόμη μιὰ φορὰ ὄχι, ἀπήντησεν ὁ Πέτροβιτς, ἀδύνατον ἀπολύτως. Ἀφήτέ με καὶ δὲν θὰ σᾶς γελᾶσω. Θὰ σᾶς βάλω μάλιστα κόφρες ἀσημένιες στὸ γιακᾶ καθὼς εἶνε τῆς μόδας.

Ὁ Ἀκάκιος ἐνόησεν ὅτι ἔπρεπε νὰ ὑποκίνησῃ εἰς τὴν θέλησιν τοῦ ράπτιου καὶ διὰ δευτέραν φορὰν ἤσθάνθη τὰς δυνάμεις του νὰ τὸν ἀφίηται.

Ἐνα νέον μανδύαν πῶς νὰ τὸν πληρώσῃ. Ἀληθῶς ἐπρόκειτο νὰ λάβῃ δῶρον, ὅμως τὸ δῶρον αὐτὸ εἶχε ποῦ νὰ τὸ ἐξοδεύσῃ. Ἐπρεπε ν' ἀγοράσῃ ἕνα πανταλόμι καὶ νὰ πληρώσῃ τὸν ὑποδηματοποιόν του, ὁ ὁποῖος τοῦ εἶχεν ἐπιδιορθώσει δύο ζεύγη ὑποδημάτων, ἤθελε ν' ἀγοράσῃ ἀσπρόροονχα, μὲ μίαν λέξιν ὅλα ἦσαν κεραισμένα ἐκ τῶν προτέρων. Κι' ἂν ὁ διευθυντὴς—εὐτύχημα ἀπίστευτον—ἀνεβίβαζε τὸ δῶρον εἰς πενήτηντα ρούβλια ἀπὸ τεσσαράκοντα πάλιν τί ἦτο ἡ σταγὼν αὐτὴ ἔμπρὸς εἰς τὸν ὠκεανὸν τὸν ὁποῖον ἐξήτει ὁ Πέτροβιτς.

Ἐπῆρχεν ἀκόμη ἐλπίς ἐκ μέρους τοῦ Πέτροβιτς νὰ καταβιάσῃ τὴν τιμὴν, ἂν εἶχε καλὴν διάθεσιν, σιμαντικῶς, διότι καὶ ἡ γυναῖκά του τοῦ εἶχεν εἰπεῖ:

— Τρελλὸς εἶσαι, ἄλλοτε δουλεύεις καὶ τίποτε καὶ ἄλλοτε ζητεῖς ἀπάνθρωπον τιμὴν.

Ἐπίστετε λοιπὸν ὅτι ὁ Πέτροβιτς θὰ συγκατετίθειτο νὰ τοῦ κάμῃ τὸν μανδύαν διὰ ὀγδοήκοντα ρούβλια, ἀλλὰ ποῦ νὰ τὰ εἶρη; Ἴσως νὰ κατώρθωνε κάμινον ἢ ἀδύνατα δυνατὰ νὰ εἶρη τὰ μουά.

Πρέπει νὰ δώσωμεν εἰς τὸν ἀναγνώστην νὰ ἐννοήσῃ ποῖα ἀδύνατα ἤθελε κάμει δυνατὰ ὁ τιλοῦχος σύμβουλος.

Εἶχε συνειθίσει κάθε φορὰν ποῦ ἐλάμβανεν ἕνα ρούβλι νὰ θέτῃ ἕνα καπικὶ εἰς ἕνα κουμπαραῖν. Εἰς τὸ τέλος τῆς ἐξαμηνίας ἀντεκαθίστα τὸν χαλκὸν μὲ κερματῖα ἀργυρᾶ καὶ οὕτω μετὰ μακρὸν διάστημα εἶχε εἰς τὴν διάθεσίν του τεσσαράκοντα ρούβλια, ὃ ἐστὶ τὸ ἥμισυ τοῦ ἀπαιτουμένου ποσοῦ. Ἀλλὰ τὸ ἄλλο ἥμισυ; ὁ Ἀκάκιος ἔκαμε ἀλείρους ὑπολογισμούς, κατόπιν ἀπεφάσισε νὰ μὴ κάμῃ καθημερινὰς τίνας δαπάνας ἐπὶ ἕν ἔτος τοῦλάχιστον, νὰ μὴν πίνῃ τοῖα τὸ βράδυ, καὶ ὅταν εἶχε ἐργασίαν νὰ πηγαίῃ μὲ τὰ ἔγγραφα του νὰ κἀθεται εἰς τὴν νοικοκυρά του διὰ νὰ μὴν ἀνάπη φωτιά, ἀπεφάσισεν ἀκόμη νὰ μὴν ἀγοράσῃ ἀσπρόροονχα.

Αἱ σκέψεις αὗται τὸν ἐκαμιναν ἐνίοτε ἀφρημένον. Μίαν ἡμέραν ἐνῶ ἀντέγραφε παρετήρησεν ἕξαφνα ὅτι ἔκαμε μίαν ἀσορογραφίαν.

— ὦ! ὦ! ἀνέκραξε.

Καὶ τάχιστα ἐσταυροζοπήθη.

Τουλάχιστον ἄπαξ τοῦ μινὸς ἐπήγαυε εἰς τὸν Πέ-

τροβιτς διὰ νὰ μιλήσῃ μαζύ του διὰ τὸν περίφημον μανδύαν, νὰ τὸν ζητήσῃ διαφόρους πληροφορίας ἐνδιαφερούσας π. χ. περὶ τῆς τιμῆς τοῦ ὑφάσματος, καὶ τοῦ χροῦματός του.

Καθ' ἑκάστην ἐπίσκεψιν ἐνεφανίζοντο καὶ νέα παρατηρήσεις, ἀλλὰ, πάντοτε ὁ Ἀκάκιος ἐπέστρεφε καὶ εὐτεχέστερος, διότι ἐπὶ τέλους ἔφθανεν ἡ ἡμέρα ὅπου ὅλα θὰ ἠγοράζοντο καὶ ὁ μανδύας θὰ ἦτο ἐτοιμος.

Τὸ μέγα τοῦτο συμβάν ἔλαβε χώραν γρηγορότερα ἀπὸ ὅτι ἠλπίζε. Ὁ διευθυντὴς ἔδωκε δῶρον ὄχι ρούβλιων τεσσαράκοντα, οὔτε πενήτηντα, ἀλλὰ ἐξήκοντα πέντε. Ἀρά γε ὁ καλὸς αὐτὸς ὑπάλληλος παρετήρησεν ὅτι ὁ Ἀκάκιος εἶχεν ἀνάγκη μανδύου ἢ ὁ ἦρωας μας ὄφειλε τὴν τύχην αὐτὴν εἰς ἑξακτον ἐλευθεριότητα;

Οὕτως ὁ Ἀκάκιος ἐπλοτίσθη κατὰ εἰκοσι ρούβλια. Ἀκόμη δύο ἢ τρεῖς μῆνες πείνης καὶ ὁ Ἀκάκιος θὰ εἶχε τὰ ὀγδοήκοντα ρούβλια. Ἡ καρδιά του ἡ τόσον ἡσυχος συνήθως ἤρχισε νὰ πάλῃ ταχέως. Μόλις ἐμάζεψε τὰ ὀγδοήκοντα ρούβλια ἔτρεξε νὰ εἶρη τὸν Πέτροβιτς καὶ οἱ δύο ὁμοῦ μετέβησαν εἰς τὸν ἔμπορον τῶν ὑφασμάτων. Ἠγόρασαν ἀδιστακτικῶς ἕν καλὸν τεμάχιον. Διὰ φόδραν ἐξέλεξαν ὑφασμα πυκνόν, τὸ ὁποῖον κατὰ τὴν γνώμην τοῦ ράπτιου ἤξιζε καλλίτερον τῆς μετάξης.

Ἵνα ραφθῇ τὸ ὑφασμα ὁ Πέτροβιτς ἐχρειάσθη δεκαπέντε ἡμέρας. Ἐπὶ τέλους ἐγένετο ὁ περιβόητος μανδύας. Δὲν δύναμαι νὰ προσδιορίσω ἀκριβῶς τὴν ἡμέραν ἀλλὰ ἐπῆρξε βεβαίως μία τῶν εὐτεχέστερων ἡμερῶν τοῦ τιλοῦχου συμβούλου.

Ὁ ράπτης ἔφερεν ὁ ἴδιος ἐνωρὶς τὸν μανδύαν πρὶν νὰ ἀναχωρήσῃ ὁ Ἀκάκιος διὰ τὸ γραφεῖόν του κατὰλληλος στιγμή διότι ὁ παγετὸς ἤρχισε νὰ γίνεται αἰσθητότατος.

(Ἀκολουθεῖ).

Ο CROISSET

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΦΙΛΟΛΟΓΙΑΣ

Οἱ μεγάλοι τῆς Γαλλίας συγγραφεῖς τῆς 16ης καὶ 17ης ἑκατονταετηρίδος εἶναι οἱ μαθηταὶ τῆς Ρώμης καὶ τῆς Ἑλλάδος. Ἄν ὁ Ὀμηρος καὶ Βιργίλιος, ἂν ὁ Δημοσθένης καὶ Κικέρων μὴ ἐπῆρχον, ἡ γαλλικὴ φιλολογία δὲν θὰ ἦτο οἷα εἶναι. Τὸ σπουδάσειν λοιπὸν τὴν ἀρχαιότητα σημαίνει πολλαπλασιάζειν τὴν σπουδὴν τῆς ἰδίας ἡμῶν τῶν Γάλλων φιλολογίας, ἐνισχύειν τὸ μέσον τῆς καλλιτέρας κατανοήσεως αὐτῆς.

Ἄλλ' ἡ Ρώμη αὐτὴ ἐγένετο ἡ μαθήτρια τῆς Ἑλλάδος διὸ πρέπει ν' ἀνερχόμεθα εἰς αὐτήν, ἵνα εὐρωμεν τὴν ἀληθῆ ἀρχὴν τῆς διανοητικῆς ἡμῶν ἀναπτύξεως. Δὲν εἶναι δὲ μόνον ὑπὸ ἱστορικὴν ἔσπιν ἀξία ἐνδιαφέροντος ἡ ἑλληνικὴ φιλολογία, ἀλλὰ καὶ διὰ τὴν ἰδίαν αὐτῆς καλλονήν. Ἡ Ἑλλάς εἶναι ἡ μήτηρ τοῦ κα-

λοῦ, τὰ δὲ ἔργα τῶν μεγάλων συγγραφέων τῆς καὶ τῶν μεγάλων καλλιτεχνῶν τῆς εἶναι τὰ ἐντελέστατα δημουργήματα τῆς ἀνθρωπίνης διανοίας. Διὸ καὶ ἂν ἀκόμη ἡ μελέτη τῆς ἑλληνικῆς φιλολογίας μὴ καθίστα ἡμᾶς ἰκανοὺς νὰ ἐννοήσωμεν διατὶ ἐγενόμεθα ὅ,τι εἴμεθα, θὰ εἶχεν ὅμως πάντοτε τὴν μεγάλην ἀξίαν τοῦ νὰ προσκαλῇ τὸν θαυμασμὸν ἡμῶν πρὸς ἔργα τέλεια, ὧν ἡ γνώσις παρέχει εἰς τὸν πολιτισμένον κόσμον πρὸς τὴ ἡδονὴν καὶ τέφρει τροφήν ὑγιεινοτάτην ἄμα καὶ ἀδρότατην.

Ἄν λέγοντες ἑλληνικὴν φιλολογίαν ἐννοοῦμεν πᾶν ὅ,τι ἐγράφη ἐν τῇ ἑλληνικῇ γλώσσῃ ἀπὸ τοῦ Ὀμήρου καὶ ἐξῆς, τότε ἡ ἑκτασις αὐτῆς εἶναι σχεδὸν ἀπεριόριστος. Διότι τὸ μὲν Βυζαντινὸν κράτος διήρκασε μέχρι τοῦ 1453 μ. Χ. ἀλλὰ καὶ μετὰ ταῦτα ἐξηκολούθησεν ὑπάρχουσα ποιά τις φιλολογία καὶ μέχρι νῦν ὑφίσταται γλώσσα ἑλληνικὴ κατὰ τὴν μορφήν ὀλίγον διαφέρουσα τῆς ἀρχαίας. Τὴν ἀνατροφήν ὅμως τῆς Ρώμης καὶ εἰτα καὶ τὴν τῶν λαῶν τῆς Λατίνας ἐπετέλεσε κατ' ἐξοχὴν ἡ κλασικὴ φιλολογία αὐτὴ δὲ λήγει περὶ τὸ τέλος τῆς β' ἑκατοντ. μ. Χ. καθ' ὅς χρόνους ὁ θρίαμβος τοῦ

Χριστιανισμοῦ τείνει νὰ συμπληρωθῇ καὶ τὸ γεγονός τοῦτο, τὸ ὁποῖον τροποποιεῖ οὐσιαστικῶς τὸ ἑλληνικὸν πνεῦμα, θέτει ὄρια σαφῶς διακεχωραγμένα μεταξὺ τοῦ παρελθόντος καὶ τοῦ μέλλοντος. Κατὰ ταῦτα ἢ ἀπὸ τοῦ Ὀμήρου μέχρι τοῦ Λουκιανοῦ φιλολογία ἐν μακρᾷ σειρᾷ ἔργων ὑπερόχων ἀναπαιστικῆ τοῦ πρωτότερον πνεῦμα τῆς ἑλληνικῆς φυλῆς.

I. A.

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑ ΔΙΔΥΜΑ ΤΕΡΑΤΑ

Πρόκειται διὰ τὸ παρ ν τ ὄ ν καὶ τὸ μερσί.
Ἡ ἑλληνικὴ γλώσσα, ἡ μελίσστος αὐτῆ γλώσσα, ἐφάνη πολὺ καλὴ υἱοθετούσα τὰ δύο τέρατα καὶ ζισταίνουσα αὐτὰ μέσα εἰς τοὺς φιλοζένους κόλπους τῆς.
Ἀλλὰ δὲν ἦτο μόνον ἡ ἑλληνικὴ πολὺ ἀνεκτικὴ καὶ καλὴ πρὸς τὰς δύο αὐτὰς λέξεις. Διότι ὅλοι τὰς μεταχειρίζονται καὶ ὅλοι τὰς ἔχουν ἐνσφηνωμένας μεταξὺ τοῦ ἐρκους τῶν ὀδόντων των, διὰ τὰς νὰ ἐκσφηνδονίσουν εἰς τὴν πρώτην ἀνάγκην.
Κατήντησαν κομπολιτίσσει.
— Παρ ν τ ὄ ν, σὺ λέγει ὁ Κοῦρδος χαμάλης ὅταν μὲ μίαν

48

Ἀνὶς Νεαροπ. Θὰ ἀναδιφήσω πρὸς τοῦτο τὸν Παπαρηγόπουλον.

Πέτρος. Προσέξτε μήπως γαργαλεφτῇ καὶ τὸν πιάσουν τὰ γέλοια. Λοιπὸν, δεσποινίς;

Ἀνὶς Νεαροπ. (Ἀπαγγέλλει). Τὸ πῦρ, τὸ φλέγον, πυροπολεῖ...

Νίκος. Οὐ! τί ζέστη! ἕνα παγωτό!

Πέτρος. Ἰδρωσα!

Κίμων. Λιγοθυμῶ!

Νίκος. Γιάννη! Γιάννη!

ΣΚΗΝΗ ΙΘ'.

Οἱ ἴδιοι, ΓΙΑΝΝΗΣ.

Νίκος. Βοὴ Γιάννη! Τρέχα!

Γιάννης. Ὁρίστε, κ. Νίκο.

Νίκος. Πρόφταξέ μας παγετᾶ, γιατί λυώσαμε.

Γιάννης. Μὰ κείνα θὰ κρυώσανε τόση ὥρα! (Σεοβίρει).

Νίκος. (Μὲ τὸ παγωτὸ στὸ χέρι). Θάλεια, πάμε νὰ περπατήσωμε λιγάκι;

Θάλεια. (Μὲ τὸ παγωτό). Πάμε... καὶ τὸ ποίημα;

Νίκος. Τὴ νύχτα στὴ δροσιά. (Φεύγει).

Πέτρος. (Στὸ Γιώργο, ἀφοῦ πάθουν παγωτᾶ). Ἐλα κ' ἔχω νὰ σὲ πῶ.

41

Γιώργος. Δέ θα ἦναι ποίημα.

Πέτρος. Ἀλήθεια, Κώστα;

Θάλεια. Σταθῆτε ν' ἀφίσουμε τὸ πράμα στὴν τῆχη. Δὸς το μένα, Κώστα. (Ὁ Κώστας δίνει τὸ χαρτί). Δὸς τε καὶ σεῖς, κ. Κίμων τὸ χαρτοφυλάκιο. (Τὸ πέφτει καὶ βγάζει διάφορα χαρτιά καὶ τ' ἀνακατόνει μὲς τὴν πετιεῖα τῆς). Νὰ ἔτσι ἀνακατωμένα πέφτουμε ἕνα.

Ἀνὶς Νεαροπ. Τίς ὁ κληρωτῆς;

Πέτρος. Κανένας ἀμερόληπτος. Νὰ... ἡ δεσποινίς Ἑλένη, π. χ.

Θάλεια. Μάλιστα. Ἐλα, Ἑλένη. Κύτταξε νὰ πάρης τὸ καλῆτερο.

Γεωργιάδης. Ἄν ὄχι τὸ σαχλότερο.

Ἑλένη. (Πέφτει ἕνα). Ποῖος θὰ διαβάσῃ; (Ἡ Θάλεια ξαναβάζει τὰ χαρτὰ στὸ χαρτοφυλάκιο).

Κίμων. Μά! Διαβάστε μας ἐσεῖς τουλάχιστον τὸν τίτλο! (Ὁ Κώστας ὀρθῶς προσμένει μ' ἀγωνία).

Ἑλένη. (Διαβάσει). «Τετέλεστα»!

Κώστας. ὦ! (Τραβιέται σὲ μίαν ἄκρη).

Γεωργιάδης. Τετέλεστα;... αὐτὸ θὰ σου κατέβηκεν ἕξαπαντος παρὰ τὰς ὄχθας τοῦ Ἰορδάνη! Μπᾶς κ' εἶσαι χατζῆς χωρὶς νὰ το ξέρομε;

ἀπότομον ὀλίγον κίνησιν σὲ ἀνατρέψει σαροῦ πλατὺν ἐπὶ τοῦ πεζοδρομίου, ἢ, πρῶγμα χειρότερον, μέσα εἰς σωρὸν ἀκαθαρσίων.

— Μερσί, σοῦ λέγει ὁ πρῶτος τυχὼν λαχανοπώλης προσπαθὼν νὰ δώσῃ παρισινὴν προφορὰν εἰς τὴν μικρὰν λέξιν.

*
Ἀγαπητὸς συνάδελφος μᾶς διηγείτο πρὸ ἡμερῶν τὸ ἐξῆς*
χαριτωμένον ἐπεισοδίον ἀναφερόμενον, ὡς θὰ ἰδεῖτε, εἰς τὰ δίδυμα τέρατα τῆς ἑλλην. γλώσσης.

Μία πτωγὴ γυναικοῦλα παρουσιάσθη τὴν περασμένην ἐβδομάδα εἰς τὸ γραφεῖον τῆς ἐν Ταταούλοις Φιλοπτώου Ἀδελφότητος ζητοῦσα φάρμακα καὶ ἰατρικὴν ἐπίσκεψιν διὰ τὴν κόρην τῆς, ἣ ὅποια, ὅπως τοῦλάχιστον ἔλεγεν ἡ δυστυχὴς γυναικα, ἦτο πολὺ ἀσθενὴς. Τῆς ἔδωσαν ἀμέσως τὰ φάρμακα καὶ τῆς ὑπεσχέθησαν νὰ τῆς στείλουν τὸν ἰατρὸν των.

Ἡ καλὴ γρηοῦλα ἔλαβε τὰ ἰατρικὰ τῆς, ἐκύτταξε μὲ βλέμμα εὐγνωμοσύνης τὸν ἀγαπητὸν μας συνάδελφον καὶ τὸν εἶπε.

— Μερσί.

Πρέπει νὰ ξυύρετε ὅτι ὁ φίλος μας εἶναι ὀλίγον περίεργος ἀνθρωπος. Θέλει νὰ εἶναι Ἕλληνας καὶ ὄχι Παρισινός. Ἐσταμάτησε λοιπὸν τὴν πτωγὴν καὶ τὴν ἠρώτησε μὲ ἀυστηρότητα.

— Τί μοῦ εἶπες τώρα;!!..

— Τίποτε... ἀρεντικό μου, ἐτραύλισεν ἐκεῖνη, περιτρός.

— Πῶς;!.. κατὰ ἐπιθυμίαςε!..

— Ναί... εἶπα μερσί.

— Πολὺ ὥραϊα. Καὶ δὲν εἴξευρες νὰ πῆς εὐχαριστῶ;.. Ἡ ἡ κυρία εἶναι Παρισινὴ; τὴν ἠρώτησε μὲ λεπτὴν εἰρωνίαν.

Ἡ γρηοῦλα ἐπανήλθε εἰς τὸν ἑαυτὸν τῆς ἐνόησε περὶ τίνος πρόκειται καὶ ἀπέβαλε τὸν φθὸν τῆς.

Ἐμειδιάσε καὶ εἶπε:

— Μὰ... ἔτσι συνήθησαμε νὰ τὸ λεμε σπῖτι... Ἄλλοτε θὰ προσέχω... παρτὸν... .

—!!!

ΛΑΜΠΡΟΣ ΓΩΡΓΙΤΣΗΣ

ΓΡΗΓΟΡΙΟΥ ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΜΑΡΓΑΡΙΤΑ ΣΤΕΦΑ

*Ἐπὶ τέλους ὁ κρότος τῶν σφραγίδων εἰσήκουσεν, ἠροῖχθησαν αἱ θυροῖδες καὶ ἤρχισεν ἡ διανομὴ. Ὁ διάδρομος ἐφωτίσθη. Ὁ σπαστικὸς καὶ ἡ ταραχὴ μεγάλη, ἀνάγωγος τοῦ μικροῦ πλήθους. Οἱ ἄνθρωποι οἱ ὅποιοι εἶχαν τὴν ἕπομονὴν νὰ περιμείνουν μίαν ὀλόκληρον ὥραν, τὴν ἔχασαν διὰ πέντε λεπτά

ἀκόμη. Συνεθλίβοντο παρὰ τὰς θυροῖδας εἰς μάζαν συμπαγῆ, ἀνύφωσαν καὶ ἐξέτειναν τὰς χεῖρας ὑπὲρ τὰς κεφαλὰς τῶν ἄλλων, παρότρυναν μὲ ποικίλους καὶ περιέργους τόνους:

«Γιάννη, τὰ δικὰ μου, νὰ ζῆς!»

— Δὲν ἔχεις!

— Μὰ γιὰ κῆταξε!

— Δὲν ἔχει σοῦ εἶπα.

— Λέσχη ἢ Ἀγάπη!

— Δελέγκο.

— Μοιραρχία!

— Εἰσαγγελία!

— Τῆς κυρὰς μου τὰ γραμμάτια... .

— Κάμε ἕπομονή!

— Νιόνιο! Νιόνιο! νὰ σὲ χαρῶ... .

Καὶ ἐν τῷ μέσῳ τῆς ζάλης ἐκείνης καὶ τῆς ταραχῆς, διεβιβάζοντο διὰ τῶν θυροῖδων αἱ δέσμαι καὶ ἐνεχειρίζοντο εἰς τοὺς ἀναμένοντας, οἱ ὅποιοι τὰς ἠρπάζαν ἀπλήστως, καὶ ἀφοῦ ἀπεσπῶντο μετὰ δυσκολίας ἀπὸ τοῦ συμπαγῆς ὀμίλου, ἔμεναν οἱ περισσότεροι ἐξετάζοντες ἐκεῖ εἰς τὸ φῶς τί εἶχαν λάβει. Ὁ Τῶνης ἐπέτεκε εἰς μίαν γωνίαν σπαστικῶν καὶ περιμένων νὰ παρῆλθῃ ὁ θόρυβος διὰ τὰς ζήτησιν τὰ ἰδικὰ του. Ἄλλ' ὁ ταπεινότερος θεράπων τὸν ἐπεόλαβε, τὰ ἐξήτησε καὶ τοῦ τὰ ἔφερον ὑποζωνίης.

«Εὐχαριστῶ πολύ, εἶπεν ὁ Τῶνης λαμβάνων τὴν δέσμην τῶν ἐφημερίδων καὶ τῶν ἐπιστολῶν. Ἐορῶμεν ἐπ' αὐτῆς

βλέμμα ἐρευνητικόν, ἐββεβαίωθη δὲ ὑπῆρχε καὶ ἡ ἐπιστολή ἢ ὅποια τὸν ἐνδιέφερεν, ἐφύλαξεν ἔπειτα τὴν δέσμην ὄλην εἰς τὸ εὐρύ του θυλάκιον καὶ ἐξηκολούθησε τὴν σπουδαίαν του.

Ἐν τοῖτοις ἡ ζωηρὰ εὐθυμία ἐφαίνετο κοπάσασα, οὐδ' ἐπέμνη ἢ ἐλαχίστη ἐλπίς νὰ ἐπανέλθῃ. Ἀπροσδοκῆτως ὁμοῦ ὁ ὄμιλος ἐξεροῶρη εἰς κρυγὰς καὶ εἰς γέλωτας, μόλις ἔγεινε γνωστόν, ἀπὸ τὴν ὀργίλην ἀρῆσιν τοῦ διανομέως, οὗ καὶ πρῶτος παρὰ τὴν θυροῖδα, — δὲν εἶχε νὰ λάβῃ τίποτε.

«Κ' ἐπειόμενες καὶ τόση ὥρα γιὰ νὰ πάρῃς ἄρα φρέσκο; Κοίμας τοὶ σκοπιῆς τοῦ ἔφαγες!» τοῦ ἔλεγεν ὁ μικρὸς ἐμποροῦπάλληλος.

Τὸ πρῶγμα ἐθεωρήθη πολὺ κομικόν καὶ οἱ ἀπολειφθέντες ἐνεργηθῆσαν πάλιν καὶ προσέπεμψαν οὐσσομοὶ μὲ γιούργιες καὶ μὲ οὐρρα τὸν Σταθουλόπον φεύγοντα κατηχομένον. Αἱ ἠχοὶ τῆς Πλατείας ἀντελάλησαν τὰς φωνὰς ἐκείνας, πολλοὶ δὲ ἄνθρωποι, ἐκλιμβάνοντες τὸν ὄμιλον ὡς πυρῆρα ἐσπερινῆς διαδηλώσεως, ἐξήρχοντο ἐκ τῶν κερφειῶν καὶ τῆς Λέσχης νὰ συνεννοθῶν μετ' αὐτοῦ. Ἄλλ' ἐγγέλων φοβερά, ἅμα ἐμάνθαναν περὶ τίνος πρόκειται.

«Μάντσια ὁ Σταθουλόπος!» ἔλεγεν. «Τὸν κακομοῖον τὸ Σταθουλόπον στανρόνουνε... Χά, χά, χά,!»

**

*Ἦτο ἤδη ἐσπέρα πλήρης. Διὰ τῶν χαρμῶν τῶν μαζῶν νεφῶν ἐσελάγισαν τοῦ καὶ πον ἀστέρης. Ἡ βροχὴ ἔχε

Κίμων. Πῶς νὰ μὴν τὸ ξέρω γῶ αὐτὸ τὸ «τετέλεσται»!

Πέτρος. Οὐτ' ἐγώ!

Γεώργιος. Κ' ἐγὼ ἄλλο τόσο... ἄρα εἶναι τὸ μυστικό.

Κίμων. (Στὴν Ἐλένη). Μήπως τὸ ξέρετε, σεῖς δεσποινίς;

Γεωργιάδης. Ἄς ἀκούσουμε αὐτὸ τὸ τετελέσται! (Στὸ μεταξὺ ἕνας-ἕνας σηκώνονται).

Πέτρος. Γιὰ δόστε νὰ διοῦμε, δεσποινίς Ἐλένη. Διάβαζε, Κίμων.

Κίμων. (Πέρονε τὸ χαρτὶ καὶ διαβάζει):

Σ' ὄνειρατα ῥοδόπλεχτα κυλοῦν

Τῆς νιότης μου τὴ λάβρα, τὶς λαχτάρες,

Ἐλπίδες μαγικῆς καὶ με γελοῦν...

Γεωργιάδης. Μὲ τίς ποιητικῆς μου σαχλαμάρες!

Κίμων. (Διαβάζει):

Καὶ πνίγουν τῆς καρδιάς μου τὶς ἀντάρες!

Ἀνὶς Νεαρῶν. Οἶον πάθος!

Γεωργιάδης. Ἀπὸ ποῦ τ' ἀντίγραφες, Κώστα; Γιατί μου μυρῖζει ἔμπνευσις... ἀντιγραφῆς.

Θάλεια. Μὰ σταθίτε ν' ἀκούσουμε, μπαμπά!

Κίμων. Πρόσχωμεν!

Πέτρος. Τί; ἀρχίζει ἄλλο;

Κίμων. Ὅχι, ἀδελφέ! Ἐακολουθῶ.

Γεώργιος. Ἀλήθεια, δεσποινίς. Εἶναι ἡ σειρά σας νὰ μᾶς πῆτε ἐκεῖνο τὸ ἀριστούργημα! Ἔτσι θὰ φανῆ ἡ δύναμη τῆς καθαρνοῦσης!

Νίκος. (Σιγά). Δὲ λὲς καλῆτερα τοῦ καθαρτικού;

Ἀνὶς Νεαρῶν. Ἀφοῦ ἐπιμένετε τοσοῦτον...

Γεώργιος. Προσοχή! Ἡ δεσποινίς ἀπαγγέλλει!

Ἀνὶς Νεαρῶν. (Μὲ ἔφος δραματικό). «Πυρὸς ποταμοῦ!»

Νίκος. Ἄ! Ξέρω-ξέρω... ἡ ναυμαχία... θὰ εἶναι ἠρωϊκὸ (σιγά) ἂν ὄχι ἐμετικό.

Κίμων. Ἐμετικό-καθαριστικό... συγγενεύουν.

Πέτρος. Καλέ, τί ναυμαχία ψέλνεις αὐτοῦ;

Νίκος. Ἀναμφάβητε! Δὲ θυμᾶσαι στὴ Βυζαντινὴ Ἱστορία: «ἡ ἐν...» (θυμᾶται), φτοῦ! νὰ πάρ' ἡ εὐχή! Μοῦ ἦρτε στὸ νοῦ ἡ ἐν Αἰγὸς ποταμοῖς μάχη!

Ἀνὶς Νεαρῶν. Τῷ τετρακοσιοστῷ πέμπτῳ ἔτει πρὸ Χριστοῦ!

Νίκος. Βέβαια, βέβαια. Παλιὰ ἱστορία... ἐσεῖς ποῦ νὰ τὴ θυμᾶστε!... Δὲν πιστεύω νὰ ἦσασταν γεννημένη ἀκόμη! Ἀλήθεια, δεσποινίς ἡ ἱστορία δὲ λὲει τί ἀπόγινε ἐκεῖνη ἡ οὐρὰ πῶκοψ' ὁ Ἀλκιβιάδης ἀπ' τὸ σκύλλο του... Μπαῦ κι' ἀκούσατε σεῖς τίποτα;

Νίκος. Κ' ἔμεινε σωστὰ ἔξι μῆνες γι' αὐτό!

Γεωργιάδης. Σὰν νὰ μὴν μπορούσε νὰ πάγῃ καὶ νὰ ξανάρτῃ! Καλά, καλά... Δὲν ἔρχεσαι, συμπεθέρα, νὰ κάμουν' ἕνα γύρο; (Φεύγει μὲ τὴν κ. Νικοπούλου, ἡ ὅποια χαμογελεῖ).

Πέτρος. (Σιγά). Χμ! αὐτὸ τὸ ποίημα πρέπει νάχη πολλὴ σχέση μὲ τὴν δυστυχία τοῦ φίλου!

Κίμων. (Στὴν Ἐλένη). Τί εἶδους ψυχικὴν κατάσταση μπορεῖ νὰ ὑπαγορέψῃ ἕνα τέτοιο ποίημα, δεσποινίς;

Ἐλένη. Δὲν... μπόρεσα νὰ παρακολουθήσω...

Γεώργιος. Ἀπλούστατον. Ὁ Κώστας, λέει, ὠνεϊρέφτηκε τὴν ἀγάπη του νεκρῆ. Κι' ἀπὸ τὰ κλάματα, λέει, πνίγηκε ἡ ἀγάπη του καὶ μ' αὐτὴν ἡ καρδιά του!

Κίμων. Καὶ τώρα συλλογιέται πῶς ν' ἀναστήσῃ τοὺς πεθαμένους χωρὶς νὰ γένη τυμβωρύχος!

Ἀνὶς Νεαρῶν. Εἶναι λυπηρόν, κ. Κώστα, νὰ ποιῆσθε χρεῖαν τοσοῦτον χυδαίας γλώσσης πρὸς ἔκφρασιν τοσοῦτον εὐγενῶν αἰσθημάτων!

Κίμων. Ἀφῆστέ τον, δεσποινίς. Εἶναι μαλλιάρῶς, ἐκχυδαίστης, προκρούστης, ἀνάξιος νὰ τὸν βλέπῃ στὰ μοῦτρα κάθε...

Πέτρος. (Σιγά). Καθαριστικὴ ὅπως τοῦ λόγου σου.

Πέτρος. Διάβολο! Εἶπες «πρόσχωμεν» καὶ τὸ πῆρα γιὰ τίτλο!... Ξέρω κ' ἐγώ... Τετέλεσται, πρόσχωμεν, πάνε ζευγάρι.

Κίμων. (Διαβάζει):

Σ' ὄνειρατ' ἀγαλίνωτα, τρελλά,

Ἐπάλενα μ' ἀνέμους καὶ νικοῦσα...

Γεωργιάδης. Ἀνεμομύλους!... Κατάλαβα...

Κίμων. (Διαβάζει):

Τὴ θάλασσα...

Γεωργιάδης. Ἀμὴ ξέρεις κολύμπι;

Κίμων. (Διαβάζει):

... Νεραΐδα, στὰ νερά,

Θεά, μὲς τὰ οὐράνια σὲ ζητοῦσα!

Γεωργιάδης. Κι' ὡς ἄλλος Δὸν Κιχώτης, σπαιμαχοῦσα! Ἐξάπαντος διάβασες τὸ Δὸν Κιχώτη, ἀγαπητέ μου, καὶ τό νε ζούλεψες...

Κίμων. (Διαβάζει):

Μὰ ἡ Μοῖρα ἡ κακιὰ μ' εἶχε γραφτὸ

Γιὰ πάντα νὰ σκοτώσῃ τὴν καρδιά μου!

Καὶ μ' ἔστειλ' ἕνα ὄνειρο φριχτό...

Γεωργιάδης. Ποῦ τρόμαξα καὶ πῆγα νὰ κρυφτῶ!

Κίμων. (Σιγά). Ἐπρεπε νὰ τὸ ὑποθέσω... (Διαβάζει).

Ποῦ σ' εἶδα πεθαμένη, σφουρά μου!

Γεωργιάδης. Ζοῖν στὸ ζεμπίλι σας.

κατάσει, ὁ ἄνεμος πνέων σφοδρός, ἀπεξήρανε τὴν ἰλὴν, ἐν ᾧ ὑπὸ τὸ φέσημά του ἐφροσαν αἱ ἐπιφάνειαι τῶν συγρῶν τελμάτων, ἐπὶ τῶν ὁποίων ἀντανακλῶντο τρέμοντες οἱ φανοί. Ὁ Τῶνης ἐκατηνύκτισε τοὺς ὀλίγους φίλους, οἱ ὅποιοι εἶχαν μείνει μετ' αὐτοῦ, καὶ ἐξεκίνησε μὲ ῥοχρὸν βῆμα καὶ διὰ πλαγίων ὁδῶν. Ὅπου ἐβλεπε θύραν κατηλιεὶον καὶ ἤκουε συνάδροισιν, ἐπροφυλάσσειο νὰ μὴ ἀναγνωρισθῇ. Οὔ, σκοτούρα! ἔπειτα ἔσπευδε νὰ ἀναγνώσῃ τὴν ἐπιστολήν του. . . Εἰς μίαν καμτὴν προφυλαγμένην καὶ ἔρημον, ὅπου ἐξέβαλλε φῶς ζωηρὸν ἀπὸ τὸν μέγαν φανὸν ἐνὸς παντοπωλείου, δὲν ἤδυνήθη νὰ κρατηθῇ. Ἐσταμάτησεν, ἐξέσχισε τὸ περικάλυμμα καὶ διέτρεξε, μετὰ τῆς ἀπεριγράπτου ἐκείνης ταχύτητος; τοῦ ἐνδιαφέροντος, μίαν σελίδα ἐμπορικὴν, γραμμὴν δὲ ἰσχυροῦ μελάνης παχείας διαπερώσης τὸν λεπτόν χάριτον. . . Τὶ τοῦ ἔλεγε; αἱ ὀλίγαι ἐκεῖναι γραμμαὶ, αἱ ἐστιγμένα δι' ἀριθμῶν; Τὶ σχέσιον εἶχαν μὲ τὴν Μαργαρίταν; Καὶ ὅμως ἡ χαρὰ του ἦτο ζωηρά. Τὸ ἐμαρτύρει τὸ βῆμά του ὅταν ἐκινήθη πάλιν, διαγράφων τὴν πελωρίαν του σκιαγραφίαν εἰς τὸ ἡμίφως τῶν ὁδῶν.

Ἐφθασεν εἰς τὸ κατάστημα, εἰσῆλθε μεθ' ὁρμῆς, καὶ χωρὶς νὰ ἴδῃ ἢ νὰ κούσῃ κανένα, ἔτρεξε κατ' ἐνθῆσαν πρὸς τὸ δικτυωτὸν, ὅπουθεν τοῦ ὁποίου εἰργάζετο ὁ βοηθός του.

«Νά, Λούκα,» τῷ εἶπε οἰκτιρῶν ἐπὶ τοῦ γραφείου του τὴν ἐπιστολήν. «Διάβασέ το νὰ ἴδῃς. Μπορῶ νὰ κάμω τόσα ὅτι θέλω καὶ ἡ ὄχι.»

Κίμων. (Διαβάξει):

Καὶ σ' ἐκλάψα, σὲ θρήνησα νεκρή,
Μὲ δάκρυα φλογερὰ καὶ ἀπελπισμένα,
Ποῦ πνίξαν τὴν καρδιά μου καὶ ψυχὴν
Τῆ νοιώθω καὶ ἀναίστητη, ὠϊμένα!

Γεωργιάδης. Τὰ λογικά μου νοιώθω θολωμένα!

Κίμων. Τί ἰδέα! (Διαβάξει):

Καὶ τόσα τὴν καρδούλα μου θρηνῶ,
Γυρεύω τὴν ἀγάπη τὴν παλιά μου. . .

Γεωργιάδης. Γυρεύω τὰ χαμένα τὰ μυαλά μου. . .

Κίμων. (Σιγῆ). Παρηγορητικόν... (Διαβάξει):

Καὶ μὲ καῖμὸ φοβοῦμαι, λατρεῶ
Μὴν τύχη καὶ σωθοῦν τὰ δάκρυά μου.

Γεωργιάδης. Καὶ ψάχνω γιὰ νὰ βρῶ τὸν πούσουλά μου!

Κίμων. Τελείωσε. . .

Πέτρος. Τετέλεσται! Μὴν ἀλλάξεις τὸν τίτλο!

Κίμων. (Δίνει τὸ ποίημα στὴ Θάλεια). Ὅριστε, δεσποινίς.

Πέτρος. Μὰ τὴν ἀλήθεια, Κώστα, σὲ συγγαίρω! Κατάρφρες νὰ κάνης ψάθα ὅλο τὸ ἐπιτελείο μέσα σὲ πέντε στροφές!

Γιῶργος. Ὁ Σαῖζτηρ θὰ χρειάζονταν ἴσασια πέντε πράξεις!

— Ἦρθε ντοῦνκουε καλὴ ἀπάντησι;
— Ὅτως τὴν ἠθέλιαμε.
— Ἄ, γὰ νὰ ἰδοῦμε. . . Κύτταξε τόρα καὶ τὴν κοπελοῦλα ποῦ σὲ περιμένει.
— Ποῦ. . . ποῦ εἶνε; . . . Ἄ, μπᾶ! ἔδω εἶσαι;»

Εἰς τὴν ὁρμὴν του ὁ Τῶνης δὲν εἶχε παρατηρήσει τὴν μικρὰν Πιτίναν, κουκουλωμένην μὲ τὸ κόκκινον ὀσάκι τῆς καὶ καθημένην ἐπὶ μικροῦ σακκίου παρὰ τὴν θύραν. Ἄμα τὴν εἶδεν εἰσερχόμενον, ἔσπευσε νὰ σηκωθῇ, τὸν παρηκολούθησε καὶ τόρα εὐρίσκειτο ὅπουθεν τὸν παρὰ τὸ δικτυωτὸν. Ὁ Τῶνης ἔσπευσε ποὺν διὰ νὰ φέρῃ τὸ αὐτὶ του εἰς τὸ στόμα τῆς:

«Μοῦπε. . . μοῦπε ἡ οἶορα Μαργαρίτα. . . ὁρίστε εἰδοῦτο τὸ χαρτί. . . ποῦ εἶνε χρεῖα. . . καὶ χαιρετίσματα.»

Μεθ' ἐκάστην λέξιν ἡ Πιτὶνα ἐξερροκατάπινεν. Ὁ Τῶνης ἤρπασεν ἐκ τῶν χειρῶν τῆς τὸ ἐπιστόλιον, τὸ ἐπλησίασεν εἰς τὸ φῶς καὶ τὸ κατεβρόχθισε. Ἦτο σημειώσις ἀπλῆ, γραμμὴν ἐν βίβῃ ἐπὶ τεμαχίον χάριτον λευκοῦ καὶ διπλωμένον ἄνευ περικαλύμματος. Καθὼς τὸ ἐσφύγγεν ἐπὶ τόσῃ ὥρᾳ αἱ χεῖρες τῆς παιδίσκης, εἶχε καταστραφῆ, ἀλλ' ὁ χαρακτὴρ, τὸν ὅποσον ἐργώριζε τόσον ἡ καρδιά, δὲν ἦτο δυσανάγνωστος:

«Ἀγάπη μου, ὁ νόμος σήμερα μᾶς τὰ ἐφώταξε καὶ μᾶς εἶπε »πῶς δὲν θὰ σὲ δεχθῇ νὰ ματάρθῃς πάλιν μαζ. Ἰοῖα μ' ἔδεκε!» ἔλεγε. Ἡ γειτονεῖα ἐβούτζε, ἔλεγε, πῶς μάγαλᾶς καὶ πῶς σάγα- »πᾶω, καὶ χίλια ἄλλα. Θὰ σ' εὔρη αἶσιον νὰ σοῦ τὰ πῆ ὁ ἴδιος. »Ἄ, γι' ἀγάπη τοῦ κόσμου, Τῶνη μου, ἄς γένη καὶ τοῦτό. Κα-

Κίμων. Χμ! Ἀμφιβάλω ἂν ἔφτανε στὸ σημεῖο νὰ πνίξῃ στὰ τελευταῖα καὶ τὴν καρδιά του! Τί μακελιό, Θεέ μου!

Γεωργιάδης. Νὰ σοῦ πῶ, φίλε μου Κώστα. Μιὰ στιγμὴ, μοῦ πέρασ' ἀπὸ τὸ νοῦ μήπως τὸ ἀντίγραφες πουθενά. Νὰ μὲ συμπαθᾶς ποῦ σὲ ἀδίκησα. Τέτοια φαντασία μόνο στὸ δικό σου τὸ κεφάλι μπορεῖ νὰ χωρέσῃ!

Πέτρος. Ὑπάρχει φαντασία καὶ φαντασία.
Γεωργιάδης. Μιὰ τῶν γνωστικῶν ἀνθρώπων καὶ μιὰ. . .

Πέτρος. Τῶν ποιητῶν, θέλετε νὰ πῆτε!
Γεωργιάδης. Ἡ ψυχολογία τὴν ὀνομάζει ἀλλοιώτικα. Ἐμεῖς ἄς ποῦμε τῶν. . . ἐρωτευμένων.

Θάλεια. Ἄ! ἄ! Ἐρωτευμένο τὸ Κωστάκι;
Ἄνις Νεαροῦ. Ἐρως! ἔλξιν τῶν ψυχῶν. . .

Νίκος. (Σιγῆ). Τάφος! ἔλξιν τῶν στριγγλῶν!
Γεωργιάδης. Τόρα ἐξηγεῖται καὶ ἡ ἀφηρημάδα καὶ. . . καὶ. . . κάτι ποῦ μυρίζουμαι, ἀναφορικῶς μὲ τοὺς συχνούς σου ἐρχομούς στὴν πόλη. . . Ἐ! ἔ! Τί λές; Νὰ γράψω στὸ γέρο ποῦ σὲ χρειάζουμε ἀκόμα; Ἔ;

Κίμων. Τί καλὸς ποῦ εἶστε, κ. Γεωργιάδη!

Γεωργιάδης. Ἐ! τὰ περάσαμε κ' ἐμεῖς. . . Καὶ μοῦ εὗρισκε πρόφασιν ὁ φίλος ποῦ ἠθελε νὰ βρεθῇ στὸ γάμο τῆς Θάλειας!

»θένας εἶνε νοικοκύρης νὰ κἀνῃ ὅτι θέλῃ στὸ σπίτι του, καὶ »οὔτε ποῦ μὲ μέλει ὀλιω δόλου πῶς δὲν θὰ ματάρθῃς. Φθάνει νὰ μάγαλᾶς καὶ νὰ σάγαται. Μογαχὰ σὲ εἰδοποιῶ γὰ νὰ ξέρῃς καὶ θὰ τοῦ πῆς.

« ἡ Μ. . . σου. . .

« Καὶά. . . καὶά. . . καὶά. . . » ἔλεγε ὁ Τῶνης, τότε στροφόμενος πρὸς τὸ κοράσιον, τότε ἐπαισιόπειον τὸ βλέμμα ἐπὶ τῆς ἐπιστολῆς, ἀμήχανος περὶ τοῦ πῶς νὰ πατηθῇ, ἀλλ' ἐξ ὀχρῆς σταθερὸς ὡς πρὸς τὸ τί.

« Καὶά. . . πές τῆς νὰ μὴν ἔχη κανένα φόβο καὶ καμμία ἀνησυχία. Ἐγὼ φροντίζω, εἶνε δική μου δουλειά. Ἀκοῦς; Πήρανε.»

Καὶ θέσας εἰς τὴν χεῖρα τῆς Πιτίνας ἕνα μισόφραγκο, τὴν προέτρεψε νὰ φύγῃ, ὠθῶν ἠρέμα πρὸς τὴν θύραν, νὰ τρέξῃ νὰ καθηροχάσῃ τὴν νεάνιδα, ἡ ὁποία τὴν ἐπερίμενε. Ἡ μικρὰ ἐξῆλθε καὶ ἐξεκίνησε μὲ τὸ βῆμα ἐκεῖνο τὸ ταχὺ καὶ προθύμον, τὸ ἀκούραστον καὶ ἀφωσιωμένον, μὲ τὸ ὅποσον, γειτονοπούλα καλὴ, ἐξεῖλε πάντοτε τὰ θελήματά τῆς Μαργαρίτας. Ἦτο ἡ κόρη τῆς Σαμουάνας, ποῦ κατεστεινᾶζε τὴν ποῦδραν. Ἀυτὴν ἐστὲλλε κατὰ προτίμησιν ἡ Μαργαρίτα διὰ κάθε τῆς θέλημα εἰς τὴν γειτονεῖαν ἐκεῖ-γύρω καὶ καμμίαν φροῦν, καθὼς βλέπετε, πολὺ μακρύτερα. . . Διὸ ἡ Πιτὶνα εἶχεν ὅλα τὰ προσόντα, προπάντων δὲ τὴν ἐχεμύθειαν καὶ τὴν ἀφιλοκέρδειαν. Προσκολληθεῖσα οὕτως εἰς τὴν ἰδιαιτέραν ὑπηρεσίαν τῆς Μαργαρίτας, ἦτο μὲν σιωπηλὴ ὡς ὁ τάφος,—ἀφ' οὗ δὲν ἔλεγε τίποτε οὔτε εἰς τὴν μητέρα τῆς, τῆς ὁποίας προορίζομεν τὴν κακὴν γλώσσαν,—ἐδέχετο δὲ μετὰ μυσίων εὐχαριστιῶν, ὡς μεγάλον πρᾶγμα, καμμίαν δεκάραν κάθε τόσον διὰ τὸν κομπασᾶ τῆς.—τὸν **τρισινολόγον** ὅπως τὸν ἔλεγε,— καὶ κανένα φορεματάκι ἀπὸ δύναν μίαν φροῦν τὸ χρόνο.

Ὁ Τῶνης ἔπεσε κατάκοπος ἐπὶ τῆς ἐκ κυτρίνου ξύλου πολυθρόνας του, ἐξήγαγε μόλις τόρα τὸν πλῆρον του καὶ ἐσπόγγισε τὸ μέτωπόν του τὸ κἀθιδρον. Εἶχε τὸ ἦθος ἀνθρώπου πληγέντος ὑπὸ εἰδήσεως ἀπροόπτου, οἱ δὲ στεναγμοὶ τῆς στενοχωρίας, τοὺς ὁποίους ἐξεφύσσηεν ἠχηρούς δύο καὶ τρεῖς, ἔκαμαν τὸν Λούκαν νὰ προσέξῃ καὶ νὰ ἐρωτήσῃ.

«Θὰ σοῦ πῶ, θὰ σοῦ πῶ,» ἀπήτησεν ὁ Τῶνης ἐτοιμαζόμενος διὰ σπονδαίας πάλιν ἐκμυστηρέσεις, διότι ὁ καλὸς Λούκας, ὁ ὁποῖος τὸν ἠγάπα παραπολὺ, ἦτο ὁ ἐμπιστὸς του.

«Κάμε ῥηήρορα τὴ δουλειά σου νὰ φύγομαι ἀπὸ δῶ ὅλα σὲ καιρὸ ἦσανε, βλέπετε.»

— Ἄφο ῥαῖμματα ἔχο ἀκόμα.
— Ἐλα, κάμε λουτόν.»

Καὶ ἀνατρέψας τὴν ξανθὴν κεφαλήν ὁ νέος ἐπὶ τοῦ ἐρεσιονώτου, περιέφερε σιωπηλὸς καὶ σίννου; βλέμν' ἀπόροστον ἐντὸς τοῦ μαγαλείου, ἀπὸ τῶν διὰ οὐμῖδος ποιημιμένων ἱαλοπινάκων τοῦ ὑπερμεγέθους παραθύρου, διὰ τῆς ἀτέναισι σπιθίδος τῶν τεφροχρόων σάκκων, διὰ τῆς μακρᾶς οὐρᾶς τῶν δεξιμάτων ἀλεύρων ποικίλων καὶ ζυμαρικῶν, προφυλασσομένων ὑπὸ διαφανῆς ὑφασμα λευκόν, μέχρι τῆς ἐσχατίας μὲ τὸ δικτυωτὸν τοῦ γραφείου. Ἀπλοῦς λαμπτήρ πετρελαίου ἀπὸ τῆς ὀροφῆς, ἀφ' ἧς ἐκρέμαστο θύσανοι φανταστικοὶ ἐξ ψαλλιδιστοῦ χάριτον διὰ τὰς μνίας, διέχοντε φῶς ζωηρὸν, ἀντανακλόμενον ἐπὶ τῶν σιλικθρόνων τοῦ περιωρισμένου χώρου. Ἀπὸ τοῦ δικτυωτοῦ ἐφωγγεν εὐσταθῆς καὶ γλυκεία, ὡς τὸ ἐμβλημα τῆς ἠρέμου καὶ ἀκουράστου ἐργασίας λευγία ἐλαῖον μὲ προσήνην σφάισαν. Εἰς μίαν γωνίαν ἐκεῖ κατέκειτο μία πλάστιγξ διὰ τὰς βαρεῖας ζυγίσεις, καὶ ἄλλος ζυγὸς κομψότερος, σημημένος ἐπάνω εἰς τὸ παγκράτι, ἐχορηγούμενος διὰ τὰς ἐλαφροτέρας. Πολλάκις, ὅταν ὁ Φωτεινός, ὁ μικρὸς ὑπηρέτης τοῦ καταστήματος ἔλειπε καὶ ὁ Λούκας εἶχεν ἄλλην ἐργασίαν, ἐβλεπε κανεὶς τὸν Τῶνην Τοκαδέλιον νὰ παύσῃ μὲ ὄλην τὴν ἀφέλειαν τὴν ἐκ λευκοσιδήρου πελωρίαν ἐσουλαν καὶ νὰ ζυγίξῃ ὁ ἴδιος ἐκεῖ τὸ ἐμπόρευμα μὲ τὰς ἰσοστοκρατικὰς τῶν ζεῖρας, διὰ νὰ μὴ περμιμένη περισσότερον ὁ χρυδαῖος ἀγοραστής. Ἐὰν ἐπὶ τοῦ ζυγοῦ ἐκεῖνου τοῦ ὀρειχαλκίνου, τὸν ὅποσον ἐχειρίζετο οὔτως εἰς

Τοκαδέλιος, ἐχαράσσειο τὸ οἰκόσημον τῆς εὐγενοῦς οἰκογενείας, νομίζω ὅτι δὲν θὰ ἐταπεινοῦντο διόλου. . .

Ἄ! ἔκαμεν αἴφνης ὁ Τῶνης φάσας τὸ θυλάκιόν του καὶ προσκόψας κατὰ τινος ὄγκου, μᾶς μικρᾶς μηχανῆς τὴν ὁποίαν εἶχε πάρει διὰ νὰ διορθώσῃ ἀλλ' εἶχε ληρομονήσει ἐκεῖ ἀπὸ τινος ὄρων. Ἦτο ἡ μέτρα, ἡ μετροταινία ἐνὸς φίλου του ἐργοδηγοῦ, πνεῖς κυκλικὴ ἀπὸ νικελ, ἐκ τινος πλαγίου ἀνοίγματος τῆς ὁποίας ἐξήρχετο συρουμένη ταινία μακρὰ ἐξ ἐλάσματος χαλυβδίνου, ἐλλισσομένη κατόπιν ἐντὸς διὰ μακροῦ τινος στροφάλου. Εἶχεν ὅμως χαλάσει ὁ μηχανισμὸς καὶ ἡ ἐλιξίς αὐτὴ δὲν ἐκίνητο μετ' εὐκολίας. Ὁ Τῶνης ἐπελήφθη ἀμέσως τῆς ἐπιδορθώσεως. Ἡ ἐργασία δὲν ἐμπόδιζε καὶ τὰς σκέψεις του. Ἐξεκολλίασε μετὰ κόπον καὶ διέσπασε τὴν πυξίδα, ἐξήγαγεν ὄλην τὴν ταινίαν, διὰ νὰ ἀνακαλύψῃ τὴν βλάβην τοῦ μικροῦ ἐλαιτηρίου. Τὸ πρᾶγμα ἦτο ἀπλοῦστατον. Μία βίδα ἐχε χαλαρωθῆ, ὁ δὲ στροφάλος δὲν συνείχετο ἀσφαλῶς μετὰ τοῦ ἄξου, τὸν ὅποσον ἔπρεπε νὰ περιστρέφῃ. . . Ἰοῖα μ' ἔδεκει! Ἰοῖα μ' ἔδεκει! εἶχε φωνάζει ὁ γέρο Γαζουμάκης. Τὶ ἐννοοῦσε μὲ αὐτό; Παρηγεῖτο ἀορά γε τοῦ γαμβροῦ, τὸν ὅποσον εἶχε ἐκλέξει αὐτός, ἐὰν παρηγεῖτο καὶ ἡ Μαργαρίτα τοῦ γαμβροῦ. τὸν ὅποσον εἶχεν ἐκλέξει ἐκεῖνη; ἢ ἀπειχέτο τὴν ἀπειθειαν τῆς ἐργονῆς, προκειμένην νὰ ποσοβῆ τὸ σκάνδαλον, τὸ ὅποσον εἶχεν ἀναστατώσει ἐκεῖ-κάτω τὴν γειτονεῖαν; . . Ἄλλα ἡ χαλυβδίνη ταινία εἶχεν ἐδῶ κ' ἐκεῖ σκουριάσει καὶ ἔπρεπε, ποῖν τὴν ἐπαναθέσει περὶ τὴν ἄξου, νὰ τὴν καθαρίσῃ. Ἐλαβεν ὀλίγον γυαλοχαρτο καὶ ἤρχισε νὰ τὴν ῥυτίξῃ, σιγὰ σιγὰ καὶ μὲ προσοχήν, διὰ νὰ μὴ χαλάσῃ τοὺς ἀριθμούς καὶ τὰς γραμμὰς.

Παρηγεῖτο τριγμὸς ὡς ζωαρίον τρωακινοῦ. Ὁ νέος ἐκυπτεν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν καὶ ἐφῶσα μὲ κατερόθυρος παρειάς καὶ ὀλοξάνθρον κόμην. . . Καὶ τί θὰ τοῦ ἔλεγε αἴσιον καὶ ὁ ἴδιος; Θὰ τὸν παρκαλάει νὰ μὴν ὑπάγῃ πλέον εἰς τὸ σπίτι του διὰ νὰ μὴν ἔχουν νὰ λέγουν αἱ κακαὶ γλώσσαι; Καὶ! Καὶ δὲν ἤξευσε αὐτός νὰ τοῦ ἀπαντήσῃ μὲ τρόπον ποῦ νὰ μείνῃ μὲ τὸ σιωμ' ἀνοικτῶν καὶ αὐτός καὶ ἡ γειτονεῖα καὶ ὄλη ἡ χώρα; . . Αὐτὸ ἦτο τὸ καλλίτερον καὶ τὸ φρονικότερον. Ἄλλα καὶ αὐτὸ νὰ μὴν ἦτο, τί ἂν τοῦ ἀπαγορεύετο ἢ εἰσοδος εἰς τὴν οἰκίαν; Ὁ ἔρως δὲν ἀναγνωρίζει περιορισμούς καὶ ἔχει ἰδικὴν τὴν ἠδικὴν Ἄν δὲν τὴν ἄφηναν φανερά, θὰ τὴν ἐβλεπε κορυφά. . . Τὸ πρᾶγμα ἦτο ἀπλοῦστατον ἐκεῖνη ἡ βίδα τὰ ἔκαμε ὅλα. Ἄμα τὴν ἐσφύριξε ὁ Τῶνης, ὁ μικρὸς στροφάλος ἐκίνησε τὸ σύστημα ὀλοκλήρον καὶ ἡ ταινία περιελίσσειο ὀρασιότατα. Ἐλαβε τότε ἐν τῶν μικρῶν ὀρειχαλκίνων βαρῶν τοῦ ζυγοῦ καὶ ἤρχισε νὰ κινῆ πρὸς εὐθύνειν τῶν ἐδῶ κ' ἐκεῖ πεπευσμένων χυλιέων τοῦ ὀργάνου. Ἐλαφοῖ, ρυθμικοὶ οἱ κίττοι ἀντήχουν εἰς τὴν μακρὰν χαλυβδίνην ταινίαν, ἡ ὁποία ριμμένη χαμαὶ ἤσπαυε καὶ ἀνεπίθδα ὡς ὄφεις, σιλκπὴ καὶ κυματηρά, εὐαίσθητος καὶ εἰς τὸ ἐλάχιστον κίνημα, ἡ χῆρα καθ' ὅλας τῆς τὰς σπειρας. . . Ἡ πείσις ἀναδεικνύει τὴν δύναμιν. Καὶ τάχα ἂν ἀντίστατο σήμερον ὁ πατήρ του; Εἰς ὅλα ἐδύνατο νὰ τῷ ἐπιβληθῆς ἀλλ' ὄχι καὶ εἰς τοῦτο. Ἠθικῶς καὶ ἰλικῶς ἀνεξάρτητος ὁ νέος ἤξευσε κάλλιστα, ὅτι τὴν φιλοσοφίαν τοῦ γέρο Τοκαδέλιου ἐθόλοναν καὶ αἱ παλαιαὶ προλήψεις, καθ' ὅν αὐτό εἶχε τόρα τὴν θέλησιν καὶ τὴν δύναμιν ν' ἀνταγῆθῃ. Ἡ μέγιστος τοῦδε ἀνεπαίσθητος πᾶλη, θὰ ἐκίνητο μετ' ὀλίγον σφοδρὰ καὶ τελειωτικὴ, τίποτε δὲν ἔπρεπε νὰ τὸν ἀναγκάσῃ καὶ κανεὶς δὲν ὤφειλε νὰ φρεσθῇ διὰ νὰ νικήσῃ. Καὶ ἐπὶ τέλους ὁποία εὐχαρίστησις! Τὸ πνεῦμα συνεκολληθῆ πάλιν καὶ ὁ στροφάλος ἐπέλιξεν ὄλην τὴν ταινίαν. Ὁ Τῶνης ἔκαμε δύο τρεῖς δοκιμαῖς μ' αἰσθημα ἰκανοποιήσεως: «Νά, τῷφτασα!» εἶπε πρὸς τὸν Λούκαν, ὁ ὁποῖος ὀλίγον ποῖν τελειώσει καὶ τὴν ἐργασίαν του, καὶ ἐλθὼν ἐστάθη πλησίον τοῦ προϊσταμένου του

καί τόν ἐβλεπε σιωπηλῶς μέ τās χεῖρας ὀπισθεν, χωρὶς ἐκεῖνος νὰ ἐννοήσῃ παρὰ εἰς τὸ τέλος.

«Ναί, σ' ἐβλεπα ποῦ ἐπαιδεύσομαι. Καί τί εἶνε πάλι ἐφ' ἑαυτοῦ; — Μέτρα.

— *Α, μέτρα, μπόρβο! *

Καί ὁ ἀγαθὸς ὑπάλληλος, ἂν καὶ πολλάκις εἶχε λάβει πείραν τῆς τοιαύτης μαρίας, ἴστατο καὶ ἐξίστατο ἀπορῶν πῶς ὑπάρχει ἄνθρωπος δυνάμενος εἰς τόσον ἀνώμαλον ὄραν νὰ ἐπιχειρήσῃ τοιοῦτου εἶδους ἐργασίαν, σκοτοῦρα, — ἔμπορος διουθῶνων τās μέτρας τῶν ἐργοδηγῶν, προτρέπον νὰ φύγουν γρήγορα διὰ νὰ εἰποῦν τὰ σπουδαία, καὶ χρονοτριβῶν συγχρόνως καὶ λησιμονούμενος μέ γυαλόχαρτα καὶ κατοσαβίδια. . .

(* Ακοιουθεῖ).

ΟΙ ΝΕΡΑΪΔΕΣ

Ἦτανε μέσα τοῦ Μαΐου ἡμέρα Κυριακή, ποῦ βρεθήκαμε κάμποσοι μαζωμένοι σ' ἓνα χωριό, ὅπου πήγαμε γιὰ διασκεδάσει. Γιὰ τὴν κακὴ μας τύχην ὁ καιρὸς ἦταν ἀπὸ τὸ πρῶν ἐλεεινός. Ὁ οὐρανὸς σκεπασμένος ὑπὸ καταμυζαρά σύννεφα, μέ ἀστραπὲς καὶ βροντές, ἀπειλοῦσε κατακλυσμῶ, ἓνας βοριάς κατάφυγρος φυσοῦσε δυνατὰ, ἡ θάλασσα βρογγοῦσε ἀφρισμένη καὶ ἔτσι ἐμείνουμε κλεισμένοι σ' ἓνα σπῆτι ὅλην τὴν ἡμέραν τραγουδοῦντες καὶ φλυαροῦντες.

Πρὸς τὸ βράδυ ἡ οἰκοδέσποινα — μιὰ οἰκοδέσποινα καλὸκαρδῆ καὶ ὑποχρεωτικὴ, μὰ λίγο γαργαλιῶ — ἄρχισε νὰ μᾶς διηγεῖται ὅτι, στὴν κορυφὴ τοῦ βουνοῦ ποῦ εἶναι ὁ Κουτρουλόμυλος, ὅταν κάνει τέτοια ἀνεμοζάλη, βγαίνουν νεραΐδες καὶ τραγουδοῦν καὶ χορεύουν. Ὅλοι φυσικὰ γελάσαμε, μὰ αὐτὴ ἐπέμεινε στὰ λόγια της καὶ μᾶς ἐβεβαίωσε ὅτι τās εἶδαν μέ τὰ μάτια των πολλοὶ καὶ ὅτι καὶ αὐτὴ ἡ ἴδια τās ἀκούσε κάποτε νὰ τραγουδοῦνε.

Τὸ πρῶγμα ἦταν πολλὸ περίεργο, καὶ ἂν καὶ ἀπίστευτο, θὰ ἀξίζε τὸν κόπο νὰ πάη κανένα; εἰς τὸν Κουτρουλόμυλο. ἴσως! Ποιὸς ξέρει! Ἐγὼ μάλιστα εἶχα τὴ ζωηρότερη ἐπιθυμία πρὸς τοῦτο γιατί εἶχα ἀκούσει ἄλλοτε πολλὰ ἀπ' τὴ γιὰγιά μου, γιὰ τῆς νεραΐδες. Μοῦ διηγείτο ἡ μακαρίτισσα ὅτι εἶναι ἀλήθεια, πανώρητες νεραΐδες, κρυμμένες στὰ πέλαγα, στίς ρεμακιές, στὰ λαγκάδια καὶ στὰ πηγάδια, ὅτι βγαίνουν τὴ νύχτα μέ τὸ φεγγάρι, στίς ἀκρογιαλιές, στὰ μαμαρῆνια ἀλώνια, στίς ψηλές κορφές τῶν βουνῶν καὶ τραγουδοῦν καὶ χορεύουν, ὅτι φοροῦνε μαντήλια στὸ κεφάλι τους, μέ τὰ ὅποια πεσοῦν, ὅτι λάμπει τόσο ἡ μορφή των, ποῦ ἂν τās κοιτάξῃς κατὰ πρόσωπον τυφλώνουσαι, ὅτι καὶ τὴν ἡμέραν βγαίνουν, ἀλλὰ δὲν φαίνονται εὐκολὰ ἂν δὲν βγάλουν τὰ μαντήλιά των, ὅτι γίνονται σκλάβες σ' ὅποιον τίς πάρει τὸ μαντήλι, ὅτι κάνουν κακὸ σ' ὅποιον τρέξῃ στὸ τραπέζι ἢ στὸ χρέο των καὶ τās παραξέει, ἂν εἶναι ἄντρας παθαίνει παράλυσι, ἂν εἶναι γυναῖκα χάνει τὴ φωνή της καὶ γιὰ νὰ γίνουν καλὰ πρέπει νὰ πισῶν ἀθάνατο νερὸ καὶ νὰ κάμουν ξορκισμούς, ὅτι γιὰ νὰ μὴν πάθῃ κανένας αὐτὰ τὰ κακὰ πρέπει νὰ εἶναι σαββατογεννημένος ἢ ὅταν περῶ ἀπ' ὑποπτα μέρη, νὰ προσέχῃ νὰ λέγῃ τὸ « Πάτερ ἡμῶν » καὶ τὰ λόγια « μέλι καὶ γάλα στὸ δρόμο σας » ὅτι ἐξαιρετικῶς ἔχουν μαρίαν μέ τās ἐγκοῦσε γυναῖκας καὶ τὰ ὄμορφα κορίτσια καὶ παιδιὰ καὶ πολλὰ ἄλλα, ποῦ δὲν τὰ θυμοῦμαι πλέον καὶ γιὰυτὸ ὅταν ἓνας ἀπὸ τὴν παρέα μᾶς

εἶπε στ' ἀστεία « Πάμε στὸν Κουτρουλόμυλο: » ἐγὼ πρῶτος τοῦ ἀπάντησα σοβαρὰ « Πάμε! ».

Κανένας ἀπὸ τοὺς ἄλλους δὲν μίλησε, μόνο δυὸ κορίτσια τὰ πειρὸ νέα καὶ τὰ πειρὸ ὄμορφα σηκώθηκαν καὶ εἶπαν « Πάμε! πάμε! ». Ἐκεῖνος ποῦ τὸ πρότεινε μετάνοισε γρήγορα, μὰ ντρέποτανε πειρὰ ν' ἀνακαλέσῃ τὸ λόγο του.

Ὁ οἰκοδεσπότης, ποῦ ἦταν καὶ λίγο ἀδιάθετος, εἶπε πῶς εἶναι τρέλλα ν' ἀνέβουμε μέ τέτοιον καιρὸ στὸ βουνό, ἡμεῖς ὅμως τίποτε, ἐλάβομεν μιὰν ἀπόφασιν καὶ ἔπρεπε νὰ τὴν ἐκτελέσομε. Παρακαλέσαμε καὶ τὴν οἰκοδέσποινα νὰ μᾶς ἀκολουθήσῃ, ποῦ ἤξερε τὰ μέρη καλλίτερα, μὰ αὐτὴ, σὰ γνωστικὰ δὰ ποῦ ἦταν, δὲν θέλησε νὰ κάμῃ τέτοια τρέλλα.

Ἀπ' τὸ σπῆτι ὡς τὴν κορυφὴ τοῦ βουνοῦ δὲν ἦταν μεγάλη ἡ ἀπόστασις, θὰ ἦταν μόνον ἓνα κάμπο τῆς ὥρας, ἀλλὰ δὲν ὑπῆρχε δρόμος κατὰλληλος καὶ τὸ βουνὸ ἦταν πολὺ ἀπότομο. Τὰ κορίτσια πῆραν τās μπερτσές των, ἐτύλιξαν τὰ κεφάλια των μέ τίς εὐσάρπες καὶ ἀρχίσαμε ν' ἀνεβαίνουμε τὸ βουνό, σὰν κατσίκια, σκοντάπτοντες ἐδῶ καὶ καὶ κινδυνεύοντες νὰ γκρεμισθοῦμε ἀπὸ τὸν ἀέρα μέσα στὸς βαθεῖς λάκκους, ποῦ εἶχαν ἀνοίξει οἱ λατῆροι. Τὰ κορίτσια ὑπέφεραν πολὺ ὅσο ν' ἀναβῶν στὴν κορυφὴ τοῦ βουνοῦ, γιατί ὁ ἀέρας ἦταν τόσο δυνατός, ποῦ κόντευε νὰ τὰ σηκώσῃ στὰ σφερά του. Τῆς ἔπεισε τίς μπερτσές καὶ τίς εὐσάρπες, τίς ἐφύσκωνε τὰ φορέματα τὰν πανιά καθαριστὰ καὶ τύλιγε τὰ παντελωτὰ μεσοφύστανά των στὰ χαμόκλαδα καὶ στὰ ρίχια, ποῦ γιὰ νὰ ξεμπλέξουν ἤθελαν ὥρα πολλὴ καὶ ἀφίνανε ἐκεῖ καὶ μερικὰ κομματια ἀπὸ ταντέλα, τὰ ὅπο αὐτὰν ἀργότερα θὰ εὐρήσκον ἄλλοι ἀναβάται τοῦ βουνοῦ, θὰ τὰ μασαν βέβαια μέ εὐλάβεια μεγάλη καὶ τὰ τὰ κρυψαν γιὰ φλυαγτά, γιατί θὰ νόμιζαν πῶς ἦτανε ἀπ' τίς νεραΐδες.

Τέλος πάντων φράσαμε στὴν κορυφὴ τοῦ βουνοῦ, ὅπου ἦτανε ἓνα μικρὸ ὄροπέδιο καὶ στὴ μέση ἓνας ὄλοστρόγγυλος πύργος μέ μιὰ θύρα ἀνοιχτὴ κάμποσο ψηλός, σὰν παλαιὸ κάστρο ποῦ μπορεῖ νὰ ἦτανε ποτὲ καὶ ἀνεμόμυλος. Μπήκαμε μέσα, ἀλλὰ δὲν εἶδαμε τίποτα ἦταν ἓνα ἐρείπιο. Βγήκαμε πάλιν ἀπέξω καὶ ἀσκρασθήκαμε. Στὰς ἀρχὰς δὲν ἀκούσαμε τίποτα μὰ σὲ λίγο ἤρθε σταυτιὰ μᾶς μιὰ μεγάλη ἀρμονία. « ἡ νεραΐδες! » εἶπαμε ὅλοι μαζί καὶ ἀρχίσαμε τὸ « πάτερ ἡμῶν » ἀλλὰ γρήγορα καταλάβαμε τὴν ἀπάτη μᾶς, γιατί τὴν ἀρμονία αὐτὴ τὴν ἔκαναν τὰ πεῦκα τῆς πλαγιάς τοῦ βουνοῦ στὸ φύσημα τ' ἀνέμου.

Περιμείναμε ἀκόμη κάμποση ὥρα νὰ διοῦμε τās νεραΐδας, μὰ τίποτα! Ὁ καιρὸς ὅσο πήγαινε καὶ γινότανε χειρότερος ἢ ἀστραπὲς ἀλλάκωναν ἀδιάκοπα τὸν οὐρανὸ μέ δαιμονισμένες βροντές καὶ τὰ σύννεφα ζέσπασαν καὶ ἀρχισαν νὰ πέφτουν μεγάλες σταλαγματιές βροχῆς. Θὰ ἦτανε ἀληθινὴ τρέλλα νὰ μείνουμε περισσότερο στὴν κορυφὴ τοῦ βουνοῦ καὶ ἀρχίσαμε νὰ κατεβαίνουμε τρέχοντες. Ὅταν φράσαμε στὸ σπῆτι ἤμασσε βρεμένοι καὶ κατὰχοποι. Ἡ οἰκοδέσποινα μᾶς ὑποδέχθηκε μέ τὰ γέλια καὶ ρώτησε, ἀποστεινωμένη σὲ μᾶς τοὺς ἄνδρας, ἂν εἶδαμε τās νεραΐδας. Τῆς ἀπάντησα ὅτι μόνον νερὰ εἶδαμε ποῦ πέφτανε ἀπ' τὸν οὐρανὸ καὶ ὅτι καλὰ μᾶς κοροῖδεψε.

— Δὲν τās εἶδατε ἀλήθεια; ἐπανέλαθε.

— Ποῦ νὰ τίς δοῦμε;

— Ἐ! τότε εἶστε στραβοὶ καὶ νὰ μὲ συγχωρεῖτε!

— Μά! πῶς . . .

— Ἡ νεραΐδες ἦταν μαζί σας!

Ἡ οἰκοδέσποινα εἶχε δίκαιον!

Ἡ ἀνάθασιν καὶ κατάθασιν τοῦ βουνοῦ μᾶς ἔφερε μεγάλην ὄρεξιν. Εὐτυχῶς ποῦ ἡ οἰκοδέσποινα τὸ εἶχε προῖδει καὶ μᾶς εἶχεν ἐτοιμάσει νέκταρ καὶ ἀμβροσίαν! Τὸ νέκταρ δὲν ἦταν ἀλήθεια τοῦ Ὀλύμπου, ἀπὸ ἐκεῖνο ποῦ ἔπιναν οἱ Θεοὶ καὶ ἐγίνοντο ἀθάνατοι, ἦταν ὅμως ὅμοιο σχεδὸν μέ κείνο ἀπὸ τὸ ὁμώνυμο λαυμάσιο, ἑλληνικὸ ἐργαστάσιο τοῦ Βουγιούκ-δερέ καὶ ἡ ἀμβροσία δὲν ὁμοιάζε βέβαια πρὸς τὴν ἀμβροσίαν τῶν θεῶν, ἡ πεινὰ μᾶς ἔμως τὴν ἔκαμνε καὶ ἐκείντες γευστικωτέραν!

Τυμφορητός.

ΟΛΙΓΟΣΤΙΧΑ

Μεταξὺ τῶν ἐχόντων τὰ προσόντα πρὸς κατάληψιν τῆς κενωθείσης καθηγητικῆς θέσεως διὰ τοῦ θανάτου τοῦ Δημ. Μοσιράτου, διεξάγεται κάποιος ὑπόκοφος πόλεμος καὶ τίθενται εἰς κίνησιν τὰ διάφορα γνησιὰ καὶ ἀγνώστα μέσα. Οἱ ἀρμόδιοι ὅμως πρέπει νὰ ἐκλέξουν τὸν κατάλληλον, καὶ νὰ προσέξουν πολὺ εἰς αὐτό, διότι ἀπὸ τὸν καλὸν διδασκαλὸν θὰ βροῦν καὶ καλοὶ μαθηταί. Ἐμάθομεν ἐξαχόστως ὅτι οἱ εἰδικοί ὑποστηρίζουν τὴν ὑποψηφιότητα τοῦ νεοσοῦ μὲν, ἀλλὰ ἐνδομαθοῦς κ. Χαμουδοπούλου, διευθυντοῦ τῆς σχολῆς Τατασοῦλων καὶ ἡμετέρου διακεκομμένου συνεργάτου. Ὁ κ. Χαμουδοπούλος κατέχει ἤδη ἀμέριστον τὴν ἐκτίμησιν τῶν φιλόλογοῦντων καὶ φιλολόγων, αἱ γνώσεις του δὲ ἐκτετατωμέναι καὶ πέραν τοῦ κλασικοῦ κύκλου, ὅντις κατόχου ἀπάσης τῆς νεωτέρας φιλολογίας ἰδικῆς μᾶς καὶ ξένης — προσὸν σπάνιον — τὴν ὑποδεικνύουν ὡς τὸν καταλληλότερον. Ἡ ἐκλογή του λοιπὸν ὡς ἀντικαταστάτου τοῦ μακαρίτου Μοσιράτου εἴμεθα πεπεισμένοι ὅτι θὰ εἶναι ἡ ἐπιτυχευτέρα.

— Ὁ κ. Παγαρέλης; πρὸεδρος τοῦ Ἑλληνικοῦ δικαστηρίου, μᾶς παρέχει ἐνίοτε παραδόξους ἐντυπώσεις. Διὰ τὴν ὑπόθεσιν Δεστοῦν ἐκάλεισεν ὡς πρὸεδρος δικαστὴν τὴν κ. Παντερομαλῆν, διευθυντὴν τῆς γνωστῆς ἐταιρείας τῶν ὀμιλιζῶν καὶ λαμπρῶν ἄνθρωπων, ἀκατάλληλον ὅμως δι' ὑπόθεσιν τόσοσιν περίλοκον καὶ χορῆζον τῶν φώτων πεπειραμένον νομικῶν. Τοῦτο μᾶς παρέσχε τόσοσιν παραδόξων ἐντύπων, καθ' ὅσον γνωστὸν τυγχάνει εἰς εἰς τὸν κατάλογον τῶν παροξῶν δικαστῶν, εἶναι ἐγγεγραμμένοι πλέον τῶν εἰκοσι πέντε νομικῶν. Μήπως ὁ κ. Παγαρέλης κρίνει ὅτι ὁ κ. Παντερομαλῆς εἶναι καταλληλότερος καὶ ἐιδικώτερος τῶν δικηγῶν; Ἡ ἡ ὑπόθεσις εἶναι τόσοσιν ἀπλὴ καὶ σαφής, ὥστε νὰ μὴ χρειάζεται ἡ βοήθεια νομικῶν πεπειραμένων; Καὶ πρέπει νὰ σημειωθῇ ὅτι τὸ τοιοῦτον, ἡ πρόοιημις δηλαδὴ παροξῶν δικαστοῦ ἐ κ τῆς μὴ δικηγορικῆς τάξεως, γίνεται πρώτην φορὰν εἰς τὴν πολυπλοκὸν ὑπόθεσιν τοῦ μακαρίτου Δεστοῦν.

— Ἡ ραῖξις τοῦ κ. Χασιώτου, ὡς γνωστὴν ἐκ τῶν ἄκρων ἀντιπολιτευτικῶν, μεταβάλλοντος πρὸς ἐπισκεψιν τῆς Α. Θ. Π. καὶ ἀσπασθέντος τὴν οἰκίαν αὐτοῦ ζεῖρα, δηλώσαντος συνάμα ὅτι αὐτὸς καὶ οἱ φίλοι του εἰς τὸ ἐξῆς πρέπει νὰ θεωροῦνται ἰδικοὶ τῆς, κατεκοιθῆ ὑπὸ μιᾶς μεγάλῃς μερίδος ἀντιπολιτευτικῶν. Ἡ μερίς αὕτη ξεγράφουσα ἀπὸ τὰ τετράδια τῆς τὸν κ. Χασιώτην, διαφεύδει τὸ ὑπ' αὐτοῦ λεχθὲν εἰς τὴν Α. Π. ὅτι δηλ. τοῦ λοιποῦ ὅλοι οἱ φίλοι του εἶναι μετὰ τῆς Α. Π. τὴν διάρρησιν ταύτην τὴν ἠρόσσομεν ἀπὸ πολλοῦς, ἴσως ὁ κ. Χασιώτης ἔπρεπε νὰ ἐρίσκειται ἐν νεπινοῖα μετὰ τῶν μελῶν τοῦ κόμματός του, ἀλλὰ τόσοσιν πάλιν

πάθος κομματικῶν εἰς περιστάσεις: κατὰ τās ὁποίας τὸ ἔθνος διέγχεται τās κομμωτέρας τῶν πραγμῶν, νομίζομεν ὅτι εἶναι περιττόν. Τὰ πρόσοντα πλέον εἰς τὸ πρῶτον πρέπει νὰ μᾶς πειράζον, πρὸτε νὰ βλέπομεν τὰ πράγματα καὶ ἐκ τῶν πραγμάτων νὰ κρίνομεν. Καὶ ἡ πολιτεία τῆς Α. Θ. Π. ἀπὸ τῆς ἀνασθηλώσεως τοῦ συντάγματος εἶναι τοιαύτη, ὥστε δύναται νὰ κινήσῃ ὄχι μόνον τὸν θαυμασμὸν τῶν τέκνων τῆς, ἀλλὰ καὶ τῶν ἐχθρικῶς πρὸς αὐτὴν διακειμένων.

— Τὰ τελευταῖα γεγονότα μᾶς ἔφεραν εἰς τὸν νοῦν τὸ πρῶτον σὺλλαιτήριον, τὸ ὅσοσιν ἐγένετο εἰς τὰ Πατριαρχεῖα ἅμα τὴν ἀνασθηλώσει τοῦ Συντάγματος. Κατὰ τὸ σὺλλαιτήριον ἐκεῖνο, ἐνθυμούμεθα, ὁμιλήσεν ὁ γνωστὸς δικηγῶρος κ. Πουλουλίδης περὶ τῆς ἐνώσεως ὄλων τῶν Ὀθωμανῶν πολιτῶν, περὶ τῆς ἀγάτης μεταξὺ αὐτῶν κτλ.

Ὁ Πατριάρχης μᾶς τὸν ἤκουε σοβαρῶς. Ἡ μεγαλοπρεπὴς του φροσιγνομία ἐποδόδιε μερίμνας, ἐδουλοῖσται, φαίνεται, διὰ τὴν μέλλουσαν εὐτυχίαν τοῦ μεγάλου ἔθνους του. Καὶ διὰν ὁ προσφρονῶν ἔπαυσε, ἐπεκοίτησεν ἐπὶ μακρῶν βαθεῖα οἰγή. Ἡχοῦντο, δύναται τις νὰ εἴπῃ, οἱ παλμοὶ τῶν καρδιῶν τοῦ ἀπειροῦ πλήθους. Ὁ ἔθναρχος μᾶς ἐκοίτηε διὰ τῆς δεξιᾶς στυλιζοκον τινὰ τοῦ ἐξοστου καὶ διέμεγεν ἐπὶ μακρῶν σιωπηλῶς καὶ σὴνους. Τὴν σιγήν ἐκείνην ἐπὶ τῆς ἀγίας Του ψυχῆς θὰ ἐπεφοίτα τὸ θεῖον ἀνεῦμα. Καὶ ἠκούσθη αἶφνης ἡ σιβαρὰ του ἡ φωνή, ἡ φωνὴ ἐκείνη, ἣτις πολὺλάκις εἰσέδουσε εἰς τās καρδίας τῶν πιστῶν τέκνων τοῦ Χριστοῦ. Καὶ ἡ φωνὴ ἐκείνη εἶπε τινα. Ὅσοι τότε τὰ ἀπεδοξίμασαν, σήμερον τὰ ἐνθυμοῦνται καὶ λατρεύουν τὸν ἀγαπητὸν τῶν Πατριάρχων, μετατρέπονται ὅλοι εἰς Χασιώτας καὶ φιλοῦν ἐνσεβάστως τὴν οἰκίαν αὐτοῦ ζεῖρα.

— Το σωματεῖον τῆς Ἑλληνικῆς Ἐνώσεως τῶν Ἐμποροῦταλῶν διοργανοῖ διὰ τὴν Κυριακὴν τῆς 28 Ἰουνίου ὥρασαν ἐκδρομὴν εἰς τὸ Σουτλουτζὴ τοῦ Βοσπόρου. Ἰδιαιτέρον ἀτιμολοῖον τῆς Σουτζὴ θ' ἀπάθη ἐκ τῶν προκυμαίων Γαλατῆ τῆ 71/2 ὥρα τῆς πρωίας καὶ θὰ κατευθυνθῇ εἰς τὸ μαγετικὸν Σουτζουτζὴ, προσεγγίζον εἰς Κουκοκοντιζούκιον, Ὁριάκιον, Μέγα Ρεῦμα καὶ Νεοχώριον. Κατὰ τὴν ἐκδρομὴν θὰ παιανίσῃ ἐκλεκτὴ μουσική. Ἡ ἀναχώρησις τὸ ἔσπερας θὰ γίγῃ κατὰ τās 6 ἐκ Σουτλουτζῆ. Ἐκεῖθεν τὸ ἀτιμολοῖον θὰ πλεύσῃ ἠέμως μέχρι Καβαζίων καὶ θὰ ἐπιστρέψῃ εἰς τὴν προκυμαίαν τοῦ Γαλατῆ προσεγγίζον εἰς τās ἰδίας ἀποβάθρας. Εἴμεθα πεπεισμένοι ὅτι τὸ δημόσιόν μᾶς θὰ μετὰσχῃ ἀθρόον τῆς ὥραίας ταύτης ἐκδρομῆς τοῦ προσοδεικτοῦ σωματείου.

— Ἡ ἀγαπητὴ συνάδελφος «Πατρις» μᾶς παρέχει σπουδαίαν πληροφορίαν καὶ μάλιστα εἰς τὸν μέλλοντα ἱστορικὸν καὶ βιογράφον τοῦ Μακαριωτάτου Ἀλεξάνδρου. Μᾶς εἶπεν ὅτι ὁ Μακαριώτατος Φώτιος: ὀρέγεται ἀπὸ παιδικῆς ἡλικίας τὸν Πατριαρχικὸν θρόνον Ἱεροσολύμων. Κάποιος ὅμως ἀναγνώσας τās γραμμὰς ταύτας μᾶς ἐπιπροφώρησεν καὶ ἡμεῖς διαβιβάζομεν τὴν πληροφορίαν ταύτην εἰς τὴν φιλίην «Πατριδα» ὅτι ἡ «Πατρις» ἠπατήθη, διότι ὁ Μακαριώτατος δὲν ὀρέγθη ἐκ παιδικῆς ἡλικίας τὸν θρόνον Ἱεροσολύμων, ἀλλ' ἐκ βρεφικῆς. Τοῦτο χάρον τῆς ἱστορίας.

— Ἀφίκετο ἐξ Ἀθηνῶν, ἔνθα εἶναι ἐγκατεστημένος ὁ ἡμετέρος φίλος καὶ διακεκομμένος λόγιος κ. Ζαχαρίας Μαροῦς. Τοῦ κ. Μαροῦ προσηχῶς ὁ «Ἐπικαίρος» θὰ εὐτηχίσῃ νὰ δημοσιεύσῃ ἔργα.

— Ἐφέτος αἱ ἐξοχαί εἶναι σχεδὸν ἔρημοι. Μᾶς γράφουν ἀπὸ τὴν Πριγκηπον ὅτι οἱ ἐντόπιοι παραπονοῦνται. Ἐνθ' ὅμως οἱ Νησιῶται παραπονοῦνται διὰ τὴν σχετικὴν ἐρημίαν, οἱ παραθερίζοντες παραπονοῦνται διὰ τὴν περιεργίαν Μαροῦς. Τὰ ἀτιμολοῖα τῆς πλείονος εἰς τὰ βαθυβάθηνα νερὰ τῆς Προποντίδος μέ διαβολικὴν ταχύτητα χελώνης. Τῆς ἄλλης ἐν τῶν ἀτιμολοῖων τῆς διήνους τὸ ἀπὸ Χάλκης μέχρι Πριγκηπου διάστημα ἐντὸς μόνον . . . ἡμιεῖας ὥρας.

— Καὶ ὅμως μεταξὺ τῶν ὀλίγων παραθερίζόντων εἰς τὴν Πριγκηπον ὑπάρχει ἀρκετὴ ζωηρότης. Γίνονται λεμβοδομίαι καὶ ποτεοδομίαι. Εἰς μιὰν μάλιστα τῶν τελευταίων τοῦτων συνέβη καὶ

ὁ ἐξῆς ἀμερικανισμός. Μία δεσποινίς, χειραφετημένη βέβαια, ἤθελε γὰρ διοικήσῃ ἓνα τῶν κότερων μὲ ὅλην τὴν ἀντίστασιν τοῦ καπετάνιου. Ἐγὼ ὅμως τὸ διοικοῦσε, σημειώσατε ὅτι ὁ βορρᾶς ἔπνεε σφοδρῶς, τὸ κότερον ἐπηρεασθὲν φαίνεται ἀπὸ τὴν ἄβρᾶν διοικήσῃν ἐφάνη συγκινούμενον καὶ χόνον τὴν ἰσοροπίαν, παρ' ὀλίγον δὲ γὰρ κάμῃ τὸ μὲν κότερον ἓνα ὥρασον μακροβούτι, ἡ δὲ χειραφετημένη δεσποινίς μακρῶν ἐπίσκεψιν ἀγὰ τὸν βυθὸν τῆς θαλάσσης.

ΠΡΟΒΛΗΜΑΤΑ ΚΑΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΑΤΑ

Δεξιόγραφος ἀριθ. 34.

Τί εἶμαι φίλε; Μὲ κρατεῖς, σὲ τέρωπῶ, σὲ εὐφραίνω
στὰ χέρια σου εὐρίσκομαι, στὸ σπῆτί σου ἐμβαίνω,
ἐκ συλλαβῶν συνίσταται τεσσάρων τ' ὄνομά μου,
καὶ ἂν μετρήσῃς θὴ εὐρῆς ἐννιά τὰ γράμματά μου.
Σὲ εἶπα καὶ σὲ λέγω, στὰ χέρια μὲ κρατεῖς
κι' ἀκόμη δὲν κατώρθωσες τὴν λύσιν γὰρ εὐρῆς;

Ὁ Ρωμῖος τοῦ Σουρῆ.

Στοιχειόγραφος ἀριθ. 35.

Μὲ τὸ Μ εἶμαι νησί,
μὲ τὸ Δ πάλιν νησί.

Ρωμῖος τοῦ Σουρῆ.

Ἀντιτριγωνόλεξα ἀριθ. 36.

π	.	.	.	ς	ν	.	.	.	ς
.	.	.	ς		β	.	.	.	
.	.	ς			ς	.	.	.	
.	ς				ς	.	.	ν	
ς									ν

Δωροθέα Κ. Κ.

ΛΥΣΕΙΣ 21ου ΦΥΛΛΟΥ.

κ ο υ λ ο υ μ α
ο υ δ ε μ ί α
ν δ α ρ ε ς
λ ε ρ ο ς
ο μ ε ς
ν ι ς
μ α
α

Ἐρώτησις ἀρ. 30.
Ὅταν ζωγραφισθῇ.

Αἶνιγμα ἀριθ. 31.

α κ α τ ι ο ν - ἄ κ τ α ι ο ν

Λύται: Δωροθέα Κ. Κ. (ἀριθ. 29, 30). Ἀναστασία Α. (ἀριθ. 29, 30). Γαλανομάτης ἀριθ. 30. Κοῦκος (ἀριθ. 29, 30, 31). Οὐδεὶς οὐδεμία μηδὲν (ἀριθ. 29, 30, 31). Ν. Π. Ρ. Βόσθορος (ἀριθ. 29, 30, 31). Θ. Π. Ρ. Βόσπορος (ἀριθ. 29, 30, 31). Λάφνη (ἀριθ. 29, 30, 31). Σ. Π. (ἀριθ. 29, 30, 31). Γεωρ. (ἀριθ. 29, 30).

ΑΣΤΕΙΑ

Ὅταν ὁ Νεδὸ προσεκλήθη παρὰ τοῦ Ναπολέοντος Γ' ὁ Ναπολέων τοῦ εἶπε. — Θὰ εἶσθε ἐδῶ ὅπως καὶ εἰς τὸ σπίτι σας.

— Μεγαλειότατε, ἀπήντησεν ὁ Νεδὸ, ἤλπιζα ὅτι θὰ ἦμην ἐδῶ πολὺ καλῆτερα ἀπὸ τὸ σπίτι μου.

Συνέβη τὸ ἐξῆς ἐν Πριγκίπων: Ἐνας Φίφτυ-τοῦ ἔχασε τὸ κάπελο του στὴ σκάλα τῆς λέσχης, ἐνθ' ἐθαύμαζε τὴν ὀραϊότητα τῆς σελήνης καὶ τὸν οὐρανόν... τῶν ματιῶν τῶν δεσποινίδων.

Καὶ τοῦτο εἰς Πριγκίπων: Κυρία τις ἀριστοκράτις, χωμένη σὲ μεταξωτὰ καμάρονε εἰς τὸν καθρέπτη. Θαυμαστὴς τις αὐτῆς ἀπρόσεκτος ἐπάτησε τὴν ἄκρᾳν τοῦ φουστανισούτης καὶ ἐνθ' ἠκούσθη ἓνα ἀπαίσιον χρίζεσσι ἀπεκαλύφθη εἰς... ὄγδοος κύκλος τῆς Κολάσεως τοῦ Δάντε.

Ὁ βασιλεὺς Χριστιανός, πατὴρ τοῦ βασιλέως Γεωργίου, ἦτο ἴσως ὁ δημοτικώτερος τῶν βασιλέων τῆς Εὐρώπης. Ἐπεσέπτετο συχνὰ ὅλα τὰ δημόσια καθιδρύματα καὶ πολλάκις παρευρίσκειτο εἰς σχολικὰς παραδόσεις. Μίαν ἡμέραν μετέβη εἰς μίαν σχολὴν κωμοπόλεός τινος καὶ ἀπέτεινεν εἰς τοὺς μαθητὰς διαφόρους ἐρωτήσεις. Μεταξὺ ἄλλων ἠρώτησε καὶ ποιοὶ ἦσαν οἱ μεγαλύτεροι βασιεῖς τῆς Δανιμαρκίας. Οἱ μαθηταὶ ἀπελέστατα ἐπρόφεραν διάφορα ὀνόματα προκατόχων του. Ὁ διδάσκαλος ὅμως δυσανασχετεῖ καὶ εὐρὸν εὐκαιρίαν ἐνευθεν εἰς μαθητὴν τινα δεικνύον τὸν Χριστιανόν. Ὅταν ἠρωτήθη ὁ μαθητῆς ἀπήντησε: Ὁ Χριστιανός ὁ 9ος. Ὁ Χριστιανός ἠρώτησε τὸ διατί, τί ἔκαμεν αὐτὸς ὁ βασιλεὺς. Ὁ μαθητῆς ἐσώπα, οὐδὲν ἐγνώριζε περὶ Χριστιανοῦ τοῦ 9ου. Τότε οὗτος προσέθεσε. — Μὴ σκέπτεσαι, παιδί μου, διότι καὶ ἐγὼ δὲν γνωρίζω τὸ ἔκαμα.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κον Π. Νεβάδαν, Πριγκίπων. — Σὰς εὐχαριστοῦμεν διὰ τὰ σιαλέντα. Τὰ περὶ τοῦ κ. Μοστράτον τὰ διεβιβάσαμεν ὅπου δεῖ. Ἐξ Χάσκιζι οὐδεμία εἰδησις.

Ὁ ἀποστείλας τὸ περὶ τραγοῦδι, τὸ φέρον τὸν ὀλίγον μαζορὸν τίτιον: Περὶ τραγοῦδια γραμμένα μιὰ ὥραϊα νύχτα ποῦ δὲν εἶχα ὕπνον, παρακαλεῖται γὰρ διέλθῃ τοῦ γραφείου μας. Εἰς τὸ ἔργον του ἔχει ὥραϊας γραμμιάς, βλέπομεν ἓνα φῶσημα τῆς νέας τέγγης, ἓνα ὥρασον μυστικισμόν, ἓνα παλιόν ζωῆς. Βέβαια εἰς μερικὰ μέρη ἔχει ἀνάγκη ἐπεξεργασίας, προσθαφαιρέσεως λέξεων τινων. Ἀλλὰ διατί δὲν ἔγραψε τὸ ὄνομά του; Μήπως ἐληρομένησε;

Λίδα Μαργαρίταν, Θεραπειά. — Τὸ δῆγημά σας δὲν θὰ τὸ δημοσιεύσωμεν, ἔχει ὅμως κάτι τὸ ὅποσον μᾶς λέγει ὅτι μίαν ἡμέραν καὶ θὰ γράψετε, μερικὰ του μάλιστα μέρη μᾶς συνενήθησαν. Ἐκείντ' τὰ κλαμμένα μάτια τῆς μελαγχροῆς καὶ τὸ ἦρεμον πάθος τῆς εἶναι ζωντανῆ εἰκόνα. Ἐπίσης καὶ ὅταν εἰς τὸ τέλος ἡ ἡρωὶς σας ὀργίζεται ἐναντίον τοῦ καλοῦ τῆς χωρὶς ἀποχρῶντα λόγον καὶ τὸ, ὑβρίζει, καὶ τὸν ὀνομάζει υποτινόν καὶ ὑπερτον κλαίει, κλαίει κλαίει. Εἶναι ὥρασον. Περιμένομεν γὰρ μᾶς στείλετε πλέον καλογραμμένον.

ΕΚ ΤΟΥ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΥ Ε. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΟΥ ΚΑΙ ΣΑΣ
Κουρσοῦμ χάν, ἀριθμ. 3.

Στυλογράφοι εὐθνηοὶ καὶ στερεοὶ πρὸς γρ. 15—20—30. Διὰ τὰς ἐπαρχίας 2 γρ. ἐπὶ πλέον.

ΣΠΥΡΟΣ ΘΕΟΧΑΡΗΣ, Γαλατᾶ, Μαχμουδιέ, ἀριθ. 1.